

Arrest

nr. 218 132 van 12 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61 bus 5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 oktober 2017 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 15 maart 1981, samen met zijn moeder, drie zussen en twee broers, naar België om zijn vader te vervoegen, dit op achtjarige leeftijd. Hij wordt op 6 april 1981 ingeschreven in het vreemdelingenregister. Na een aanvraag tot vestiging, ingediend op 24 maart 1986, wordt verzoeker op 10 oktober 1986 ingeschreven in het bevolkingsregister.

1.2. Op 26 oktober 2017 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot beëindiging van het verblijf in toepassing van artikel 22, § 1, 3° van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze beslissing, die verzoeker op 6 november 2017 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 22, § 1, 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:*

U kwam samen met uw moeder, uw 3 zussen en 2 broers naar België op 15.03.1981 om uw vader te vervoegen. Op 06.04.1981 werd u ingeschreven in het Vreemdelingenregister.

Een aanvraag tot vestiging werd op 24.03.1986 ingediend.

Op 10.10.1986 werd u ingeschreven in het bevolkingsregister.

U werd op 27.11.1988 door de Jeugdrechtbank van Antwerpen geplaatst in "De Waai" in Eeklo en op 09.01.1989 werd u opnieuw toevertrouwd aan het milieu van uw ouders.

Op 06.06.1991 werd er een proces-verbaal opgesteld uit hoofde van diefstal met braak, uit een voertuig, met inklimming (feiten gepleegd op 22.03.1991, in april 1991 en op 01.06.1991).

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 29.04.1992 tot definitief geworden gevangenisstraffen van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar + 8 dagen met uitstel van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (4 feiten); aan heling en aan opzettelijke slagen en verwondingen. Deze feiten pleegde u tussen 13.08.1990 en 28.05.1991.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 25.02.1993 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan poging tot diefstal, met braak, inklimming of valse sleutels. Dit feit pleegde u op 30.07.1992.

Naar aanleiding van een vreemdelingencontrole op 22.10.1995 werd u in het bezit gevonden van een wapen.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 09.01.1997 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen en opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad. Deze feiten pleegde u op 14.03.1995.

U werd op 28.01.1997 opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en u werd op 07.03.1997 vrijgesteld.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 23.04.1997 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan een verweervuurwapen voorhanden te hebben gehad, namelijk een repeteer grendelkarabijn J.G. Anschutz. Dit feit pleegde u op 22.10.1995.

U werd op 18.05.1997 onderworpen aan een vreemdelingencontrole naar aanleiding van opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 03.11.1997 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en u werd op 07.11.1997 vrijgesteld.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 17.11.1998 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maanden met uitstel van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad. Dit feit pleegde u op 20.01.1996.

U werd op 24 03 1999 onderworpen aan een vreemdelingencontrole naar aanleiding van bedreiging en op 08.08.2000 naar aanleiding van opzettelijke slagen en verwondingen.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 17.01.2000 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad. Dit feit pleegde u op 18.05.1997.

U werd op 28.04.2000 onderworpen aan een vreemdelingencontrole naar aanleiding van opzettelijke slagen en verwondingen tegen een persoon met wie u samen heeft of samengeleefd heeft en met wie u een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft.

Op 05.03.2000 werd u onderworpen aan een vreemdelingen controle naar aanleiding van opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 20.05.2002 en op 04.06.2002 werd u onderworpen aan een vreemdelingencontrole naar aanleiding van opzettelijke slagen en verwondingen, op 05.06.2002 naar aanleiding van mondelinge bedreiging met bevel of voorwaarde en op 14.09.2002 naar aanleiding van opzettelijke slagen en verwondingen.

De Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeelde u op 17.10.2002 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschikt gevolg hebben gehad. Dit feit pleegde u op 30.12.2001.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 03.04.2003 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad. Dit feit pleegde u op 08.08.2000.

Hel Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 24.04.2003 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad. Dit feit pleegde u op 30.12.2001.

Op 11.08.2003 heeft u zichzelf aangeboden bij de gevangenis van Antwerpen en werd u opgesloten uit hoofde van uw veroordelingen van 03.04.2003 en van 24.04.2003.

Op 04.10.2003 werd u vrijgesteld.

U werd op 14.07.2008 opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen, met voorbedachten rade; bendevorming en wederrechtelijke vrijheidsberoving. Op 07.08.2006 werd u eveneens opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van slagen en verwondingen, met bloeditstorting en met de dood tot gevolg. Op 21.09.2006 werd het aanhoudingsmandaat van 07.08.2006 opgeheven door de kamer van inbeschuldigingstelling van Antwerpen.

Op 28.08.2008 werd u vrijgesteld.

U werd op 30.12.2008 opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en u werd op 15.01.2009 vrijgesteld.

De Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeelde u op 20.04.2009 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 6 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen, met voorbedachten rade, die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad; aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u op 23.01.2006.

Op 15.12.2009 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van heling en op 21.12.2009 werd het vonnis van 20.04.2009 tot uitvoering gebracht. Op 05.01.2010 werd het aanhoudingsmandaat van 15.12.2009 door de kamer van inbeschuldigingstelling van Antwerpen opgeheven; u werd diezelfde dag voorlopig vrijgesteld voor uw veroordeling van 20.04.2009.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 20.08.2011 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijk, maar zonder het oogmerk om te doden, slagen of verwondingen te hebben toegebracht met de dood tot gevolg. Dit feit pleegde u op 12.02.2006.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 12.12.2011 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen. Dit feit pleegde u op 20.09.2010.

Van 16.06.2015 tot en met 02.07.2015 was u opgesloten in Spanje met oog op uitlevering naar België. Vervolgens werd u op 03.07.2015 opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van uw veroordeling van 20.06.2011 uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met de dood tot gevolg zonder het oogmerk om te doden en naar aanleiding van uw veroordeling van 19.11.2014 waartegen u beroep indiende.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 23.09.2015 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, valsheid te hebben gepleegd in handels-, bank-, of private geschriften, hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen, verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk op te maken of achteraf in de akten in te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen of vast te stellen en met hetzelfde bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden gebruik te hebben gemaakt van de valse akte of van het valse stuk wetende dat het vervalst was (10 feiten); aan zaken te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen en bedoelde zaken te hebben verheeld of verhuld, ofschoon u de oorsprong ervan kende of moest kennen (60 feiten), voor een totaalbedrag van 483.081,44 euro; aan verduistering (3 feiten); aan inbreuk op de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, onmiddellijk aangifte van tewerkstelling (8 feiten), met onmiddellijke aanhouding. Deze feiten pleegde u tussen 22.08.2002 en 10.03.2011.

Overeenkomstig artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 05.05.2017 verklaarde u in de vragenlijst/hoorrecht dat u Engels en Nederlands kan lezen en/of schrijven en dat u Berbers spreekt; dat u sinds 1981 in België bent; dat u ernstige angstaanvallen, astma, ademhalingsproblemen alsook vlieg angst hebt; dat u voor dat u in de gevangenis belandde woonachtig was bij uw gezin in Wechelderzande; dat u sinds 1980 getrouwd bent met [D.L.], [...]; dat u met haar 2 kinderen hebt en dat zij u minstens 1x/week komen bezoeken, eveneens ongestoord bezoek; dat uw vader, moeder, 3 zussen, 2 broers, nichten en neven in België verblijven; dat uw 2 kinderen [R.K.], geboren op 13.10.2008 en [R.S.], geboren op 28.08.2012 verblijven bij hun moeder, [D.L.], [...], die tevens uw vaste partner is sinds 27 jaar; dat u lagere school liep in het Sint-Jozef instituut te Deurne en dat u nadien naar het Technicum in Antwerpen ging waar u deeltijds onderwijs volgde; dat u ondertussen werkte bij [V.] in Deurne als steenkapper; dat u een getuigschrift 'Polyvalent' behaalde; dat u na uw opleiding ongeveer 2 à 3 jaar gewerkt hebt bij [V.] (Deurne) als steenkapper/beeldhouwer en vervolgens ongeveer 2 jaar bij [S.K.] (ondertussen failliet) waar u ondermeer meegewerkt hebt aan de renovatie van de 2 leeuwen op het dak van het postkantoor op de Groenplaats te Antwerpen; dat u om medische redenen (arm + hernia) het werk als beeldhouwer/steenkapper niet langer kon doen; dat u van 1999 tot 2000 werkzaam was bij [M.] en nadien als zelfstandige bent gestart met de uitbating van een hamam; dat u niet hebt gewerkt in uw land van herkomst; dat dit land voor u een vakantie land is waar u af en toe op vakantie gaat; dat u niet wil terugkeren naar uw land omdat België uw thuis is; dat u hier naar school bent geweest en hier sinds 27 jaar een duurzame relatie hebt met [D.L.] en met haar 2 kinderen hebt; dat u in Marokko bent geboren maar er geen familie, noch een leven, noch een toekomst hebt; dat u hier in België uw gezin hebt, een huis en zelfs eigendommen bezit; dat u nu ook een voorbeeldig traject afgelegd hebt in de gevangenis (Beveren/Hoogstraten) en op het punt stond om in aanmerking te komen voor sollicitaties.

Uw advocaat wenste op 10.05.2017 bij deze vragenlijst nog volgende aanvullende opmerkingen te formuleren: Mijn cliënt verblijft in België sinds 36 jaar, d.w.z., 4/5 van zijn leven, hij heeft hier school

gelopen en heeft hier jarenlang gewerkt; hij heeft reeds 27 jaar een standvastige relatie met een Belgische vrouw, met wie hij 2 Belgische kinderen heeft van 10 en 6 jaar; hij heeft deze erkend, de ene na de geboorte en de tweede bij de geboorte, zodat ze zijn naam dragen; vooraleer hij opgesloten werd leefde hij met hen samen te Wechelderzande en vanaf zijn vrijlating zal hij terug daar met hen gaan samenwonen; om administratieve redenen uitgelegd in de verklaring van de partner kan hij daar niet zijn officiële woonplaats hebben doch uit de stukken blijkt dat hij daar verblijft; het gezinsleven kan onmogelijk in Marokko uitgeoefend worden; de partner is een autochtone Vlaamse, die Marokko niet kent, laat staan de taal; de kinderen gaan hier naar school en kunnen niet in Marokko naar school gaan; de partner heeft als contactueel ambtenaar gewerkt voor de Provincie Antwerpen van 1997 tot 2015; wegens de kinderlast kon ze het werkritme niet meer aan en op 18.06.2015 werd ze ontslagen met een opzegperiode van 12 maanden en 9 weken; sinds kort leeft ze van een werkloos uitkering; de ganse familie van cliënt leeft in België; zijn beide ouders zijn Belg, alsook alle broers en zussen, behalve een broer die een C-kaart heeft; cliënt spreekt Berbers maar kan het niet schrijven, en spreekt geen Arabisch, laat staan dat hij het kan tezen; hij kent Marokko enkel als vakantieland; hij is eigenaar van 2 onroerende goederen in Antwerpen en van een onroerend goed in Ranst; de partner kwam wekelijks cliënt met de kinderen bezoeken in de gevangenis of kwam alleen op ongestoord bezoek; ik kan u daar later een attest van meedelen indien u dit wenst; cliënt toonde een voorbeeldig gedrag in de gevangenis; wanneer hij vrijgelaten wordt zal hij als automekanieker snel een baan vinden.

Op 10.05.2017 stuurde uw advocaat volgende documenten door: de ingevulde vragenlijst; een verklaring van uw partner, [D.L.], en een fotokopie van haar identiteitskaart; een geboorteakte van uw 2 kinderen; een ontslagbrief van de Provincie Antwerpen; een brief van het ACV van 20.10.2016; een fotokopie identiteitskaart van uw vader, moeder, zus [M.], zus [F.], zus [N.], zus [S.] en broer [M.]; een aanslagbiljet inzake onroerende voorheffing van oktober 2016, een brandverzekering en een verzekering rechtsbijstand; een brief van notaris [V.H.] van 08.02.2010 met notariële akte van de aankoop van een pand te Ranst.

Uit het arrest van het Hof van Beroep van 20.06.2011 blijkt dat "het Hof van oordeel is dat uit de elementen van het strafdossier afdoende bewezen is dat u aan het slachtoffer een slag en/of stoot gaf waardoor deze zwaar ten val kwam en een hersentrauma opliep waaraan hij enkele dagen later overleed. Het overlijden is te wijten aan geweldpleging door u en niet uit latere vallen, die op de beelden van de bewakingscamera's te zien zijn en die uit de vaststellingen blijken. Dit volgt niet enkel uit het bijkomend deskundig verslag van dokter [P.] van 22/07/2008, waarin deze in antwoord op uw argumentatie, duidelijk aangeeft dat het vastgestelde hersentrauma en het daaropvolgend overlijden niet kunnen veroorzaakt zijn door een val met het hoofd op een plint in de inkomhal van de Level. Maar ook de gedragingen van het slachtoffer en de symptomen die worden beschreven door alle betrokkenen en te zien zijn op de beelden, en die zich manifesteren na de door u gepleegde geweldpleging, tonen aan dat de val die het slachtoffer bij die geweldpleging maakte, de fatale verwonding heeft veroorzaakt".

Het dodelijk slachtoffer is een rechtstreeks gevolg van uw fysieke agressie, en gezien het afgelegde parcours is het op zich niet verwonderlijk dat dit zware feit zich voordeed. U werd immers reeds 8 maal veroordeeld wegens slagen en verwondingen.

De feiten zijn bijzonder ernstig en wijzen op een gewelddadige en agressieve instelling. Zoals blijkt uit uw handelingen bent u niet in staat zich te conformeren aan de maatschappelijke norm dat men zich aan de wet moet houden. Uw gedrag wordt gekenmerkt door een instabiele en antisociale levensstijl. Uw agressie heeft iemand het leven gekost, er kan niet uitgesloten worden dat er een risico bestaat dat u in de toekomst in een situatie zou terechtkomen waarin uw agressie de bovenhand zou krijgen en er opnieuw slachtoffers zouden vallen. U kan uzelf blijkbaar niet in de hand houden in bepaalde situaties en lijkt dan steeds terug te grijpen naar geweld, met alle gevolgen van dien. Het is duidelijk geworden dat u geen enkele les hebt getrokken uit uw veroordelingen, dat u misdrijven blijft begaan. De maatschappij dient beschermt te worden tegen dergelijke vormen van extreem geweld. Door uw ingesteldheid bent u een ernstig gevaar voor de openbare orde.

Bij uw veroordeling van 23.09.2015 ligt de klemtoon op de overdracht van allerlei witwas operaties. U verdoezelt via de aankoop van eigendommen de illegale herkomst van uw geld, dit voor een totaalbedrag van 483.081,44 euro. Ook het verdere bezit en beheer van uw goederen (transacties rond hypothecaire leningen verrichten, huurinkomsten innen en renovatie- en verbouwingswerken

financier) dienen tot het verder omzetten, verhullen of verbergen van de illegale vermogensvoordelen. Betreffende de witwas ligt de motivatie voor de hand: geldgewin en uitbouw van uw imperium. Uw netwerk situeert zich zowel in Marokko als in België, waarbij u ook het inzetten van familieleden niet schuwt. U gebruikt heel uw omgeving om uw gelden wit te wassen en hebt u hen hierdoor ook in de problemen gebracht. Uw partner kreeg ten gevolge van haar betrokkenheid bij de witwas een straf met uitstel, zij bracht geld naar een kluis (485.600 euro, juwelen en 8 goudstaven).

Gelet op de hoeveelheid feiten, de aard van de feiten, de omvang van de witgewassen bedragen en het gegeven dat u naar goeddunken valse geschriften laat opmaken om uw witwasmisdrijven te verhullen, tonen aan dat u de integriteit van het financiële stelsel in gevaar brengt. Het uitvoeren van transacties om de herkomst van illegaal verkregen geldsommen te verbergen is een financieel misdrijf, een vorm van fraude en heeft een grote maatschappelijke impact. U trok geen lessen uit uw veroordelingen en ging gewoon door met het plegen van strafbare feiten die zo te zien alleen maar ernstiger werden, getuige hiervan de tegen u uitgesproken straffen die steeds zwaarder werden.

Door het gewelddadige en herhaaldelijke karakter van de feiten, het ongunstig strafverleden, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en integriteit in het bijzonder, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

U hebt een relatie met [D.L.A.], geboren te Borgerhout op 18.06.1974, van Belgische nationaliteit. Uit deze relatie werden 2 Belgische kinderen geboren, [R.K.], geboren op 13.10.2006 en [R.S.], geboren op 28.08.2012. Zij komen u bezoeken in de gevangenis. Mevrouw [D.] werd eveneens op 23.09.2015 veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf 8 maanden met uitstel van 3 jaar uit hoofde van zaken te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen en bedoelde zaken te hebben verheeld of verhuld, ofschoon zij de oorsprong ervan kende of moest kennen. Het Hof van Beroep van Antwerpen stelt in haar arrest van 23.09.2015 dat de mogelijke sociale repercussies van een straf enerzijds beperkt zijn en anderzijds verantwoord gelet op haar aandeel in de feiten. De bezorgdheid van [D.L.] om haar job en haar kinderen heeft destijds niet belet om de feiten te plegen en dit over een tijdspanne van meerdere jaren. De kinderen zijn er zelfs pas gekomen na het eerste witwasmisdrijf waaraan zij deelnam. Zij wist waaraan zij begon door met [R.A.] een gezin te stichten en hem te helpen met bepaalde witwasverrichtingen en dient derhalve de gevolgen van haar handelen te dragen. Uit haar plannen met het pand te Ranst, wetende dat de kluis van haar moeder cash geld bevatte, blijkt dat zij mee wenst te genieten van de illegale vermogensvoordelen om haar droom waar te maken. Daar waar zij niet in extreme luxe omstandigheden leefde, kan niet ontkend worden dat het niet moeten gaan werken van beide ouders van een gezin met twee kinderen dat kan leven in een nieuwe chalet waarvan men eigenaar is, een eigen paard bezit, auto's ter beschikking heeft, juwelen kan aankopen en een grote som cash geld liggen heeft, om nog te zwijgen over de panden die men verhuurt, eveneens een luxe inhoudt die men met legale middelen niet kan bekomen.

Gelet op het voorgaande blijkt dat mevrouw [D.L.] op de hoogte was van uw misdrijven en er zelf aan deelnam. Ze had moeten beseffen dat dit mogelijkerwijze gevolgen zou hebben op jullie verblijf en op jullie toekomstige gezinssituatie. Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het beëindigen van uw verblijfsrecht vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. We merken op dat uit uw administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van uw gezinsleven in Marokko of elders verhinderen.

Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko of elders. De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. Uw kinderen zijn nog zeer jong en uw dochter, [R.S.], geboren op 28.08.2012 is nog niet schoolplichtig, er kan dan ook verondersteld worden dat zij zich makkelijk zou kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Marokko te vinden zou zijn. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt

het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10 Jeuneusse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013. Aangezien mevrouw [D.L.] en uw 2 kinderen van Belgische nationaliteit zijn, kunnen zij er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contract met u te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van uw gezinsleven. Het feit dat u minderjarige kinderen en een echtgenote had in België, heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te blijven plegen. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen en uw echtgenote, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Uw vader, moeder en 4 zussen, die allen van Belgische nationaliteit zijn, bezoeken u regelmatig in de gevangenis evenals uw broer die gevestigd is. Het staat niet vast dat er tussen u en voormelde familieleden andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, rechtvaardigen. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privé- en familielevens. De contacten met familie en vrienden en in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko of elders.

U bent op 15.03.1981, op 8-jarige leeftijd, in België aangekomen. Inmiddels bent u 45 jaar oud. U genoot hier een schoolopleiding en hebt hier gewerkt. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen legen het ernstige en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst.

Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Marokko. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Het gegeven dat u naar Marokko op vakantie gaat en dat u Marokko gebruik om uw illegaal verkregen vermogensvoordelen te verhelen of te verhullen, wijst er op dat u ook met dit land sterke banden hebt en er familie dan wel vrienden hebt bij wie u terecht zou kunnen indien u naar Marokko terug zou gaan.

Uit het arrest van 23.09.2015 blijkt dat de Marokkaanse rekening op naam van uw vader, doch met volmacht voor u, duidelijk een rekening is van u. Nadat u werd aangehouden ging uw vader naar Marokko, waar hij de volmacht voor u stopzette, en 500.000 Dirham van de rekening haalde. Er werden ook cash gelden van deze rekening afgehaald in de periodes dat u met [D.L.] in Marokko was. De cash stortingen in maart 2009 op deze rekening, betreffen illegale vermogensvoordelen waarvan men, door storting op een rekening op naam van uw vader, probeerde om de herkomst en de vindplaats te verhelen. De officiële inkomstensituatie van u en mevrouw [D.] in die periode liet niet toe dergelijke cash bedragen legaal in bezit te hebben. Bovendien bleken jullie in die periode over grote cash bedragen te beschikken die bewaard werden door de moeder van Mevrouw [D.] en die onmogelijk een illegale herkomst konden hebben.

Het gedrag dat u reeds zeer vele jaren vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Uw parcours in België is een aaneenschakeling van misdrijven, veroordelingen en detenties. Uw strafregister begint

rond uw leeftijd van 20 jaar. In totaal gaat het om 13 veroordelingen, waaronder 8 voor opzettelijke slagen en verwondingen en de overige voor- diefstal en heling; poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; verboden wapendracht; doodslag en witwassen. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden die u tijdens uw werk in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in uw thuisland van pas kunnen komen.

Uit de veelheid en de ernst van de door u gepleegde feiten blijkt dat u een oneerlijke, gewelddadige ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem afgeleid kan worden dat u een reële, actuele en bijzonder ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De vaststelling dat u sinds uw aankomst in België reeds 13 maal veroordeeld werd voor een veelheid aan criminelen feiten, wijst er op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijk maatregel vormt de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 7 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het Pr RvV).

Hij vat het middel in de synthesememorie samen als volgt:

“Volgens deze bepaling wordt het administratieve dossier aan de Raad toegezonden met een inventaris van de stukken die het bevat.

De kopie van het administratieve dossier die de advocaat van verzoeker verkreeg bevatte geen inventaris en de stukken waren ook niet genummerd.

Indien dat nog steeds het geval is wanneer verwerende partij krachtens artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet haar administratief dossier aan de Raad zal toezenden, moet krachtens artikel 7 geacht worden dat er geen administratief dossier werd meegedeeld, en worden krachtens artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de door verzoeker vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

In de nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat verzoeker geen belang bij het middel heeft.

Evenwel, anders dan de nota stelt, bevat de kopie van het dossier dat verzoeker verkregen heeft vooraleer hij het beroep indiende, niet alle stukken van het dossier, onder meer de brieven aan en van het Openbaar Ministerie en de kopies van de vonnissen en arresten, die wel in het administratief dossier zaten bij consultatie ervan op de griffie op 16 januari 2018. Bij gebrek aan inventaris is er geen enkele waarborg noch zekerheid dat het dossier volledig is. Verzoeker heeft dus wel degelijk belang bij het middel.

Of de Raad gehinderd is door het gebrek aan inventaris en nummering van de stukken, moet deze zelf uitmaken.

In ieder geval bestaat er een wettelijke verplichting, die moet nageleefd worden. Nu het administratief dossier, ondanks het opwerpen van het middel in het beroep, noch steeds geen inventaris van de stukken bevat en de stukken niet genummerd, moet vastgesteld worden dat er geen administratief dossier werd meegedeeld.”

3.1.2. Artikel 7 van het Pr RvV bepaalt dat “[d]e tot de Raad gerichte processtukken [...] een inventaris van de stavingsstukken [bevatten] en het administratieve dossier wordt toegezonden met een inventaris van de stukken die het bevat.”

Het is niet betwist dat het administratief dossier zoals dit werd toegezonden aan de Raad niet gepaard ging met een inventaris van de stukken die het bevat. Niettegenstaande deze tekortkoming voorziet de regelgeving evenwel nergens dat in deze situatie de sanctie geldt dat moet worden aangenomen dat geen administratief dossier werd neergelegd, of dat het vermoeden zoals vervat in artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet in werking treedt, of nog dat de Raad niet langer rekening kan houden met de stukken zoals deze voorhanden zijn in het tijdig neergelegde administratief dossier.

In casu is de Raad van oordeel dat het ontbreken van een inventaris bij het administratief dossier hem niet hindert in zijn wettigheidstoetsing.

In zoverre verzoeker stelt dat bij gebrek aan een inventaris er geen enkele waarborg noch zekerheid is dat het dossier volledig is, merkt de Raad nog op dat geen concrete aanwijzingen voorliggen dat het administratief dossier zoals neergelegd op de Raad onvolledig zou zijn, of bepaalde stukken hierin ontbreken. Er blijkt niet dat verweerder zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op gegevens en/of stukken die niet zijn terug te vinden in het administratief dossier. Het gegeven dat het afschrift van het administratief dossier dat verzoeker mocht ontvangen blijkbaar niet alle stukken bevatte, daar hij bij een raadpleging van het administratief dossier op de Raad op 16 januari 2018 heeft kunnen vaststellen dat daarin bijkomend ook nog correspondentie met het Openbaar Ministerie en kopieën van de vonnissen en arresten zaten, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Verzoeker geeft ook niet aan dat het gegeven dat deze vonnissen en arresten niet voorhanden waren in het afschrift van het administratief dossier dat hij mocht ontvangen, zijn rechten van verdediging heeft miskend. Hij heeft voorafgaand aan het opstellen van zijn synthesememorie kennis kunnen nemen van de verschillende stukken zoals deze voorhanden zijn in het administratief dossier. Hij heeft zich dus met kennis van zaken kunnen verdedigen. Verzoeker kon in wezen ook reeds worden geacht kennis te hebben van zijn veroordelingen in België, nu hij hierbij partij was.

Het eerste middel kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 20, tweede lid en artikel 21, eerste lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

Hij vat het middel in de synthesememorie samen als volgt:

“Krachtens artikel 20, lid 1 VWEU zijn de Belgische kinderen van verzoeker Unieburger en krachtens artikel 20, lid 2 en artikel 21, lid 1 VWEU hebben deze kinderen het recht van vrij verkeer van personen binnen de EU.

Als vader van deze kinderen heeft verzoeker dan ook een afgeleid recht op verblijf bij de kinderen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, punten 23 e.v.; 14 november 2017, C-165/16, Lounes, punt 46, en aangehaalde rechtspraak), en is het Europees recht op hem van toepassing. De omstandigheid dat verzoeker in het bezit is van een C-kaart, en niet van een F-kaart, omdat hij geen aanvraag tot verblijf heeft ingediend als vader van een minderjarig Belgisch kind op grond van artikel 40ter Vw., doet niet ter zake. Immers, volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie ontlenen Unieburgers hun rechten rechtstreeks aan het Unierecht, zonder dat ze een aanvraag moeten indienen (HvJ 21 juli 2011, C-325/09, Dias, punt 48; 14 september 2017, C-184/16, Petrea, punt 32). Dat is eveneens zo voor familieleden van een Unieburger, zoals verzoeker (HvJ 14 april 2005, C-157/03, Commissie/Spanje, punt 28).

Verwerende partij vraagt dat het gezinsleven van verzoeker met zijn partner en hun 2 minderjarige kinderen voortgezet wordt in Marokko. In dat geval moet verzoeker met zijn gezin Unieburgers de Unie verlaten, wat strijdig is met artikel 20, lid 2 en artikel 21, lid 1 VWEU.

In de nota met opmerkingen betoogt verweerder

- 1. dat uit voornoemd arrest CS blijkt dat op de regel uitzonderingen bestaan;*
- 2. dat de Belgische kinderen hun recht op vrij verkeer niet hebben uitgeoefend; er wordt verwezen naar de Burgerschapsrichtlijn;*
- 3. er werd wel degelijk een onderzoek gedaan naar het belang van de kinderen.*

In de eerste plaats kan opgemerkt worden, wat 1. en 2. betreft, dat het om een motivering a posteriori gaat, waarmee geen rekening kan worden gehouden.

Verder dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet de Burgerschapsrichtlijn inroept, en dat de kinderen Unieburger in de zin van het VWEU zijn ook zonder dat zij hun recht op vrij verkeer van personen hebben uitgeoefend.

Tenslotte is het niet voldoende te verwijzen naar het belang van de kinderen, wat gebeurt in de bestreden beslissing in het raam van het onderzoek naar mogelijke schending van artikel 8 EVRM, terwijl de desbetreffende bepalingen van het VWEU andere criteria bepaalt. Uit de bestreden beslissing kan bijgevolg niet nagegaan worden of verwerende partij de bepalingen waarvan de schending ingeroepen wordt, heeft nageleefd.”

3.2.2. Artikel 20, tweede lid van het VWEU bepaalt als volgt:

“De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

[...]

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Artikel 21, eerste lid van het VWEU luidt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Verzoeker wijst erop dat zijn twee minderjarige Belgische kinderen als Unieburgers, en gelet op de voormelde bepalingen, het recht van vrij verkeer van personen genieten binnen de Europese Unie. Hij stelt, met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, dat hij als vader van deze kinderen een afgeleid verblijfsrecht heeft. Hij betoogt dat de bestreden beslissing inhoudt dat hij samen met zijn partner en minderjarige kinderen de Europese Unie dient te verlaten om het gezinsleven verder te zetten in Marokko.

In zijn arrest K.A. e.a. tegen de Belgische staat van 8 mei 2018 (C-82/16) vatte het Hof van Justitie zijn jarenlange rechtspraak ter zake samen als volgt:

“47 Vooraf zij eraan herinnerd dat artikel 20 VWEU volgens vaste rechtspraak van het Hof aan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat heeft, de hoedanigheid van burger van de Unie verleent, die de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn (zie met name arresten van 20 september 2001, Grzelczyk, C 184/99, EU:C:2001:458, punt 31; 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C 34/09, EU:C:2011:124, punt 41, en 13 september 2016, Rendón Marín, C 165/14, EU:C:2016:675, punt 69 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

48 Het burgerschap van de Unie verleent iedere Unieburger, binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten (arrest van 13 september 2016, Rendón Marín, C 165/14, EU:C:2016:675, punt 70 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

49 In die context heeft het Hof geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt ontzegd (arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C 34/09, EU:C:2011:124, punt 42; 6 december 2012, O e.a., C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 45, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 61).

50 De Verdragsbepalingen inzake het Unieburgerschap verlenen daarentegen geen autonome rechten aan onderdanen van een derde land. De eventuele rechten van onderdanen van derde landen zijn immers geen persoonlijke rechten van deze derdelanders, maar rechten die zijn afgeleid van die

welke de burger van de Unie geniet. De doelstelling en de rechtvaardiging van deze afgeleide rechten berusten op de vaststelling dat de niet-erkenning van die rechten met name het recht van vrij verkeer van de Unieburger aantast (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 62 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

51 In dit verband heeft het Hof reeds vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd (zie in die zin arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C 34/09, EU:C:2011:124, punten 43 en 44, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 63).

52 De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie in die zin arresten van 15 november 2011, Dereci e.a., C 256/11, EU:C:2011:734, punten 65-67; 6 december 2012, O e.a., C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 56, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 69).”

In zijn arrest verduidelijkte het Hof van Justitie vervolgens de verschillende criteria aan de hand waarvan, in de situatie van een derdelander die ouder is van een minderjarige Unieburger, moet worden nagegaan of er al dan niet sprake is van een afhankelijkheidsverhouding die tot gevolg heeft dat de minderjarige Unieburger feitelijk wordt gedwongen het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. Het Hof stelde als volgt:

“70 Wat de in de hoofdzaken door M. J., N. N. N., O. I. O. en R. I. ingestelde beroepen betreft, zij eraan herinnerd dat het Hof reeds heeft geoordeeld dat voor de bepaling of de weigering om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die de ouder is van een kind dat Unieburger is, voor dit kind zou meebrengen dat het de voornaamste aan zijn status verbonden rechten niet kan uitoefenen doordat het feitelijk is gedwongen zijn ouder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, het relevant is wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die een derdelander is (zie in die zin arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 68 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

71 Meer bepaald staat het aan de verwijzende rechter om – met het oog op de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, dat Unieburger is, genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan zijn ouder, die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd – in elk van de hoofdzaken te bepalen welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die een derdelander is. In het kader van die beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, waarbij dit artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 70).

72 De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat – en bereid – is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die een derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in de beschouwing worden betrokken, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie heeft zowel met de ouder die Unieburger is als met de ouder die een derdelander is, alsmede het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder werd gescheiden (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 71).

73 Dat de ouder die derdelander is, samenwoont met het minderjarige kind dat een Unieburger is, vormt dus een van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen

sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, zonder dat dit echter een noodzakelijke voorwaarde daarvoor is (zie in die zin arrest van 6 december 2012, O e.a., C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 54).

74 Het enkele feit dat het voor een onderdaan van een lidstaat misschien wenselijk is – om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren – dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie kunnen verblijven, volstaat daarentegen op zich niet om aan te nemen dat de burger van de Unie gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet werd toegekend (zie in die zin arresten van 15 november 2011, Dereci e.a., C 256/11, EU:C:2011:734, punt 68, en 6 december 2012, O e.a., C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 52).

75 Bijgevolg kan het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen.”

Het Hof van Justitie herhaalde verder ook zijn vroegere rechtspraak dat “artikel 20 VWEU niet afdoet aan de mogelijkheid voor de lidstaten om zich te beroepen op een uitzondering in verband met, inzonderheid, de handhaving van de openbare orde of de bescherming van de openbare veiligheid.” Het Hof van Justitie wees erop dat redenen van openbare orde “er [...] toe [kunnen] leiden dat die derdelander een afgeleid verblijfsrecht op grond van dat artikel wordt ontzegd, wanneer uit een concrete beoordeling van alle omstandigheden van het geval in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het eventuele kind of de eventuele kinderen en de grondrechten blijkt dat de betrokkene een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt.” (§§ 90 -97)

In het licht van deze rechtspraak houdt verzoeker onterecht voor dat het enkele gegeven dat hij ouder is van twee Belgische minderjarige kinderen en er tussen hen een gezinsband bestaat, tot gevolg heeft dat hij op basis van het Unierecht een afgeleid verblijfsrecht geniet in functie van zijn kinderen.

In tegenstelling tot in het door hem aangehaalde arrest CS van het Hof van Justitie van 13 september 2016, blijkt in casu niet dat verzoeker als enige ouder de daadwerkelijke zorg voor de betrokken minderjarige Belgische kinderen draagt. In de huidige omstandigheden, en ook al wordt op zich de gezinsband tussen verzoeker en zijn kinderen niet betwist, dient eerder te worden aangenomen dat de zorg voor de kinderen wordt gedragen door de moeder, die eveneens de Belgische nationaliteit heeft. Verzoeker verbleef ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing en het instellen van het beroep reeds enige tijd in de gevangenis. Ook in het verleden verbleef verzoeker reeds in de gevangenis. Daarnaast werd verzoeker medio 2015 door Spanje uit- dan wel overgeleverd aan België om hier zijn gevangenisstraffen uit te zitten. In deze omstandigheden dient te worden aangenomen dat het de moeder is die in casu de primaire en continue zorgfiguur is voor de kinderen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat, voor zover de echtgenote en kinderen verzoeker niet willen vergezellen naar diens herkomstland, zij er – gelet op hun Belgische nationaliteit – ook voor kunnen kiezen om in België te blijven en contacten met verzoeker te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en door periodieke reizen naar de plaats waar verzoeker verblijft. Hij was van mening dat de gezinsbanden zo evenzeer kunnen worden onderhouden. Verweerder heeft aldus op duidelijke wijze geoordeeld dat de bestreden beslissing volgens hem niet tot gevolg heeft dat de kinderen feitelijk worden gedwongen het gehele grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Verzoeker kan, gelet op deze beoordeling, niet worden bijgetreden in zijn betoog als zou op geen enkele wijze blijken dat verweerder een beoordeling in het licht van de door hem aangehaalde bepalingen heeft doorgevoerd. Het gegeven dat deze bepalingen niet uitdrukkelijk worden vermeld in de bestreden beslissing, en de gedane beoordeling eerder kadert in de toetsing van artikel 8 van het EVRM, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. Verzoeker brengt verder geen concrete argumenten naar voor die afbreuk kunnen doen aan de beoordeling dat in de voorliggende zaak niet blijkt dat zijn Belgische kinderen feitelijk zullen worden gedwongen, als gevolg van de beëindiging van zijn verblijf, het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. Hij geeft niet aan dat enig concreet element hierbij ten onrechte niet in rekening is gebracht of de gemaakte beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Verzoeker toont niet met concrete elementen aan dat de ontwikkeling of het evenwicht van de kinderen ernstig zal worden geschaad als gevolg van het feit dat hij niet langer met hen in België kan verblijven, en de gezinsbanden via de moderne communicatiemiddelen en bezoeken tijdens de vakantieperioden aan het land waar hij verblijft moeten worden verdergezet. Evenmin toont

verzoeker aan dat de gemaakte afweging tussen de ernstige redenen van openbare orde die in zijn hoofd werden vastgesteld en de elementen die raken aan het gezinsleven en het hoger belang van de kinderen, is aangetast door een onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid of het evenredigheidsbeginsel miskent.

In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 20, tweede lid en artikel 21, eerste lid van het VWEU. Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van *“het algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie betreffende het recht op inzage van zijn dossier, zoals verwoord in artikel 41, lid 2, b) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”*.

Hij vat het middel in de synthesememorie samen als volgt:

“Volgens een algemeen rechtsbeginsel van Europees recht, zoals verwoord in artikel 41, lid 2, b) van het Handvest van de Grondrechten van de EU, kan verzoeker inzage krijgen in zijn dossier.

Om aan dit recht een nuttig effect te geven, dient verzoeker zijn dossier te kunnen inkijken vooraleer verwerende partij een voor hem bezwarende beslissing neemt. De bestreden beslissing is zulke bezwarende beslissing.

Aan verzoeker werd niet de gelegenheid gegeven om op voorhand zijn dossier in te kijken. Bijgevolg is de ingeroepen rechtsnorm geschonden.

Er kan verwezen worden naar het recente arrest HvJ van 9 november 2017, C-298/16, Ispas, waarin het Hof herhaalt dat wanneer het bestuur voornemens is een bezwarend besluit t.o.v. een bepaalde persoon vast te stellen, de adreassaant van een besluit die zijn belangen aanmerkelijk raakt, in staat moet worden gesteld zijn standpunt over de elementen waarop het bestuur haar besluit wil baseren, naar behoren kenbaar te maken. Van de burger kan weliswaar verwacht worden dat hij inzage van zijn dossier vraagt (punten 26 en 33). Dit laatste was in onderhavig geval onmogelijk daar slechts een termijn van 15 dagen wordt verleend om per aangetekend schrijven op de vraag van verwerende partij te antwoorden, en deze termijn te kort is voor verzoeker om vanuit de gevangenis een advocaat hiervoor te raadplegen, deze advocaat inzage van het dossier vraagt, dit recht verleend wordt, de advocaat het dossier gaat inzien, hierover overlegt met verzoeker in de gevangenis en per aangetekend schrijven zijn standpunt meedeelt.

In de nota met opmerkingen betoogt verwerende partij dat uit het beroep blijkt dat verzoeker de kans heeft gehad tijdig en met kennis van zaken het beroep in te dienen, alsook dat hij het administratief dossier op de griffie van de Raad kon inkijken.

Dit vormt geen antwoord op het middel, dat stelt dat verzoeker het dossier moet kunnen inkijken vooraleer de beslissing genomen wordt, opdat verwerende partij beter geïnformeerd is op het ogenblik dat de beslissing genomen wordt. Verder is de verwijzing naar het arrest nr. 164.906 niet pertinent, daar dit oordeelt over een norm van intern recht en niet over een algemeen rechtsbeginsel van Europees recht.”

3.3.2. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van Europees recht.

Hij vat het middel in de synthesememorie samen als volgt:

“De rechten van verdediging is een algemeen beginsel van Europees recht.

Dat houdt o.m. in dat, vooraleer de beslissing wordt genomen en vooraleer verzoeker zijn dossier kan inzien en wordt gehoord, verwerende partij aan verzoeker duidelijk meedeelt wat hem ten laste wordt gelegd.

Dat is niet het geval.

De inleidende bladzijde van de vragenlijst die verzoeker gevraagd werd in te vullen, deelt mee dat zijn verblijfstoestand wordt onderzocht en dat hij het recht heeft om te worden gehoord vooraleer jegens hem een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Het document vervolgt dan aldus:

“De mogelijkheid bestaat dat uw recht op verblijf wordt ingetrokken en dat men u de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode onttrekt.

Deze beslissing wordt genomen op grond van redenen van openbare orde.

Het intrekken van het verblijf en de duur van het inreisverbod hangt van uw persoonlijke situatie af.”

Het bericht vermeldt geenszins omwille van welke feiten verwerende partij overweegt het verblijf van verzoeker in te trekken of welke de redenen van openbare orde kunnen zijn. Het gaat kennelijk om een standaardformulier, vermits de naam en adres van de betrokken vreemdeling niet is ingevuld.

Bovendien bevat het bericht een interne tegenstrijdigheid: omwille van redenen van openbare orde kan een einde gemaakt worden aan het verblijf, terwijl een intrekking gebeurt omwille van fraude. Verzoeker had er bijgevolg het raden naar of hem fraude dan wel redenen van openbare orde wordt verweten.

Hierdoor was verzoeker belemmerd in het voorbereiden van zijn verdediging, waardoor zijn rechten van verdediging geschonden worden.

In de nota met opmerkingen betoogt verwerende partij dat in haar schrijven van 27 april 2017 aan verzoeker werd meegedeeld dat zijn verblijf zou kunnen worden "ingetrokken omwille van openbare orde", wat precies de stelling van verzoeker bevestigt.

Verder wordt gesteld dat verzoeker wel op de hoogte moet zijn van zijn strafrechtelijke veroordelingen, wat niet terzake doet vermits een of meer strafrechtelijke veroordeling(en) niet automatisch leidt tot een verwijderingsmaatregel en bovendien de laatste veroordeling al bijna 3 jaar oud was op het ogenblik van het schrijven van verwerende partij, en de feiten ten grondslag aan de veroordeling nog veel ouder, en verzoeker bijgevolg niet automatisch een verband legde tussen zijn veroordelingen en de bedoeling van verwerende partij om de bestreden maatregel te nemen."

3.3.3. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

3.3.4. Verzoeker betoogt dat zijn rechten van verdediging zijn miskend, waar hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing en tijdens het horen, niet afdoende werd ingelicht over "*wat hem ten laste wordt gelegd*". Hij stelt dat hij in het kader van het hoorrecht enkel een standaardformulier heeft ontvangen, dat hij hierbij niet in kennis werd gesteld van de concrete feiten die hem ten laste werden gelegd en dat dit bericht ook een interne tegenstrijdig bevatte waar enerzijds werd gewezen op redenen van openbare orde en anderzijds werd gesproken over een mogelijke intrekking van zijn verblijf. Verzoeker stelt daarnaast dat de rechten van verdediging vereisen dat hij inzage kan krijgen in zijn dossier voorafgaand aan het nemen van een voor hem bezwarende beslissing en hem niet de gelegenheid werd gegeven om op voorhand zijn dossier in te kijken.

3.3.5. De Raad merkt allereerst op dat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskening van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Uit de bewoordingen hiervan volgt immers duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

3.3.6. Er dient te worden aangenomen dat verzoeker zich in wezen beroept op het algemene Unierechtelijke beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en zijn verankerd in het Handvest. Ook is het zo dat deze rechten moeten worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, § 32).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie waarborgt het recht om te worden gehoord dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. De regel dat de adreassaats van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, heeft tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke

omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 36-37).

De rechten van verdediging vereisen dat de bevoegde autoriteit aan de betrokkene de elementen meedeelt waarover zij tegen die persoon beschikt om haar besluit op te baseren, zodat die persoon zijn rechten onder de best mogelijke omstandigheden kan verdedigen. Bij die mededeling moet de bevoegde autoriteit van de Unie die persoon de mogelijkheid bieden zijn standpunt over de tegen hem in aanmerking genomen redenen naar behoren kenbaar te maken (HvJ 18 juli 2013, C-584/10 P, C-593/10 P en C-595/10 P, *Commissie e.a./Kadi*, § 111-112).

Wanneer voldoende nauwkeurige inlichtingen zijn meegedeeld die de betrokkene op voldoende wijze in staat stellen om zijn standpunt kenbaar te maken met betrekking tot de door de bevoegde instantie ten laste gelegde omstandigheden, dan verlangt het beginsel van de eerbiediging van de rechten van de verdediging niet dat de bevoegde instantie uit eigen beweging toegang verleent tot de documenten in het dossier. De bevoegde instantie moet enkel op verzoek van de belanghebbende toegang geven tot alle niet-vertrouwelijke administratieve stukken betreffende de bestreden maatregel (HvJ 28 juli 2016, C-330/15 P, § 66).

Het bestaan van een schending van het recht van verdediging wordt beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van het geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 18 juli 2013, C-584/10 P, C-593/10 P en C-595/10 P, *Commissie e.a./Kadi*, § 102; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 34).

3.3.7. Voor zover moet worden aangenomen dat de thans bestreden beslissing kadert binnen de toepassing van het Unierecht, stelt de Raad vast dat verzoeker, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, op 27 april 2017 er schriftelijk van in kennis werd gesteld dat werd overwogen om een einde te stellen aan zijn verblijf om redenen van openbare orde. Hierbij werd verwezen naar de bepalingen van artikel 62, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

“Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.”

Deze wetsbepaling bepaalt dus dat wanneer het bestuur overweegt om het verblijf van een vreemdeling die is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken, het de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte moet brengen en hem de mogelijkheid moet bieden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Hieromtrent wordt in de voorbereidende werken verduidelijkt als volgt:

“(…) in de zaak Boudjlida heeft het Hof verklaard dat “Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden”; dat deze regel “[...] tot doel heeft de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten”; dat “dat recht om te worden gehoord (tevens) impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren”; dat wanneer de voorwaarden en de nadere regels die het respecteren van dit recht garanderen door het nationale recht zijn vastgesteld, deze regels “[...] de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten [...] in de praktijk niet

onmogelijk of uiterst moeilijk [...]” mogen maken; en dat “[...] de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van de verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast” (arrest Boudjlida, van 11 december 2014, C-249/13, EU:2014:2431, zie punten 36 tot 38, 41 en 43, en de vermelde rechtspraak).” (Parl. St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.45-46).

Verzoeker werd verzocht binnen een termijn van 15 dagen vanaf de betekening van deze brief alle relevante informatie naar voor te brengen en de gevoegde vragenlijst ingevuld, en waar mogelijk met stavingstukken, terug te bezorgen. In de vragenlijst werd onder meer geïnformeerd naar eventuele gezondheidsproblemen, naar het gezins- en familieleven in België en in het herkomstland, naar de scholing en het beroepstraject in België en in het land van herkomst en naar de redenen die zich kunnen verzetten tegen de terugkeer naar het land van herkomst. Een afzonderlijk opgesteld verslag van een attaché over het gesprek dat op 27 april 2017 werd gevoerd met verzoeker in de gevangenis bevestigt ook dat verzoeker tijdens dit gesprek uitleg heeft gekregen over zijn administratieve situatie en dat hem duidelijk werd meegedeeld dat werd overwogen om een einde te stellen aan zijn verblijf omwille van de door hem gepleegde criminele feiten en zijn gerechtelijk dossier.

Nu verzoeker er op 27 april 2017 op werd gewezen dat werd overwogen om een einde te stellen aan zijn verblijf omwille van redenen van openbare orde, of nog omwille van de door hem gepleegde criminele feiten en zijn gerechtelijk dossier, moet het voor verzoeker voldoende duidelijk zijn geweest dat hierbij werd verwezen naar de verschillende door hem gepleegde strafrechtelijke feiten waarvoor hij in de loop van zijn leven in België werd veroordeeld. Verzoeker was evident zelf partij bij deze strafrechtelijke procedures. Er moet dan ook worden aangenomen dat hij in de mogelijkheid was om op nuttige wijze en met voldoende kennis van zaken voor zijn rechten op te komen en zich te verdedigen, te meer waar hij terzelfdertijd uitdrukkelijk werd uitgenodigd redenen naar voor te brengen die er zich tegen kunnen verzetten dat een einde wordt gesteld aan zijn verblijf om redenen van openbare orde, zoals zijn gezinssituatie.

Het gegeven dat in de brief van 27 april 2017 melding wordt gemaakt van een mogelijke ‘*intrekking*’ van het verblijf, terwijl bij redenen van openbare orde het verblijf wordt “*beëindigd*”, doet hieraan nog geen afbreuk. Verzoeker werd er op duidelijke wijze van in kennis gesteld dat redenen van openbare orde de aanleiding waren om hem de brief te sturen. Hierin is geen sprake van mogelijke fraude die verzoeker zou hebben gepleegd, enkel van redenen van openbare orde. Gelet op de uitdrukkelijke vermelding van “*redenen van openbare orde*” in de brief, verzoekers verblijf in de gevangenis op het ogenblik dat hem de brief werd overhandigd en de veelvuldige strafrechtelijke veroordelingen die hij op zijn naam heeft, alsook waar mondeling tijdens een gesprek op 27 april 2017 werd bevestigd dat de door verzoeker gepleegde criminele feiten en zijn gerechtelijk dossier aan de grondslag liggen van de maatregel die werd overwogen, moet worden aangenomen dat de enkele vermelding dat zijn verblijf kon worden “*ingetrokken*” – terwijl dit “*beëindigd*” moest zijn – verzoeker niet in redelijkheid in twijfel heeft kunnen brengen met betrekking tot het gegeven dat de verschillende door hem gepleegde strafrechtelijke feiten waarvoor hij werd veroordeeld de reden waren van het gevoerde onderzoek om zijn verblijf af te nemen.

Verzoeker geeft nog aan dat, opdat hij nuttig zijn standpunt naar voor had kunnen brengen, het was vereist dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd ingelicht over de concrete (strafrechtelijke) feiten die hem ten laste werden gelegd. In dit verband merkt de Raad op dat de bestreden beslissing steunt op de verschillende strafrechtelijke feiten die verzoeker pleegde en die telkens hebben geleid tot strafrechtelijke veroordelingen. Het kan niet anders dan dat verzoeker er kennis van had dat – waar in de brief van 27 april 2017 werd gewezen op redenen van openbare orde en waar hem bovendien mondeling werd bevestigd dat werd overwogen om een einde te stellen aan zijn verblijf omwille van de door hem gepleegde criminele feiten en zijn gerechtelijk dossier – werd verwezen naar de verschillende door hem in België gepleegde strafrechtelijke feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Nu verzoeker evident ook zelf betrokken partij was bij deze strafrechtelijke procedures, blijkt niet dat het noodzakelijk was dat verweerder deze voor hem nog eens op een rijtje zou zetten. Verzoeker moet worden geacht hier zelf reeds een voldoende kennis van te hebben gehad. Verzoeker was in de mogelijkheid om eventuele argumenten naar voor te brengen die volgens hem maken dat het voldoende ernstig en actueel karakter van de redenen van openbare orde niet of niet langer aanwezig is. Verzoekers betoog dat zijn laatste veroordeling al dateert van 3 jaar geleden en hij bijgevolg niet automatisch een verband legde tussen zijn veroordelingen en de bedoeling van verweerder om de

bestreden beslissing te nemen, kan ook in geen geval overtuigen. Hiervoor kan het reeds volstaan te wijzen op verzoekers verblijf in de gevangenis ter uitvoering van de hem opgelegde gevangenisstraffen, op het ogenblik dat hij werd ingelicht over de voorgenomen maatregel. Verzoeker werd tijdens het gesprek met de attaché ook gewezen op zijn gerechtelijke dossier, dat het geheel van de door hem gepleegde strafbare feiten betreft waarvoor hij werd veroordeeld.

Het gegeven dat er sprake was van een standaardformulier waarop verzoekers naam en adres zelfs niet waren ingevuld, maakt op zichzelf ook nog dat het hoorrecht niet werd gerespecteerd en verzoeker niet op nuttige wijze voor zijn belangen is kunnen opkomen voor het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker werd in het kader van het hoorrecht ook uitdrukkelijk uitgenodigd elementen naar voor te brengen die ervoor konden pleiten dat werd afgezien van een maatregel ingegeven door redenen van openbare orde, bijvoorbeeld met betrekking tot een gezinsleven en de banden met België en het herkomstland. Verzoeker bezorgde het bestuur, tijdig, de ingevulde vragenlijst alsook een bijkomend schrijven van zijn advocaat met bijbehorende stukken. Verweerder heeft de aangebrachte gegevens en stukken ook in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit blijkt op eenvoudige lezing van de bestreden beslissing.

In de voorliggende omstandigheden kan worden aangenomen dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden maatregel op nuttige wijze zijn standpunt kenbaar kon maken met betrekking tot de voorgenomen maatregel om redenen van openbare orde.

Nu kan worden aangenomen dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden maatregel op voldoende wijze werd ingelicht over de redenen waarom werd overwogen om deze maatregel te nemen, en waardoor hij op voldoende wijze in staat werd gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken met betrekking tot de door de bevoegde instantie ten laste gelegde omstandigheden, blijkt – gelet op de reeds aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie – niet dat de rechten van verdediging in casu vereisten dat verweerder verzoeker uit eigen beweging toegang verleende tot de stukken van zijn dossier. Verweerder diende enkel op verzoek van verzoeker toegang te geven tot alle niet-vertrouwelijke administratieve stukken betreffende de bestreden maatregel. In casu blijkt niet dat verzoeker hierom heeft verzocht.

Verzoeker wijst erop dat hem op 27 april 2017 slechts een termijn van 15 dagen werd gegeven om zijn hoorrecht uit te oefenen en hij binnen deze termijn onmogelijk inzage had kunnen krijgen in zijn dossier. Hij stelt dat hij hiertoe immers vanuit de gevangenis eerst zijn advocaat moest kunnen raadplegen, zodat deze om inzage in het dossier kon vragen. De advocaat moest vervolgens het dossier kunnen inkijken en hierover met hem overleggen, om een standpunt te bepalen dat dan ook nog eens per aangetekende brief moest worden overgemaakt aan het bestuur. Dit alles zou onmogelijk zijn te organiseren binnen de gegeven termijn van 15 dagen, zodat volgens verzoeker moet worden aangenomen dat hij in de onmogelijkheid was om inzage te vragen in zijn dossier, waardoor zijn rechten van verdediging werden miskend.

Niettegenstaande verzoeker op 27 april 2017 inderdaad enkel een termijn van 15 dagen werd gegeven om de ingevulde vragenlijst met bijkomende stukken terug te bezorgen, werd de bestreden beslissing pas op 26 oktober 2017 genomen. Er kan worden aangenomen dat verzoeker tot deze datum bijkomende elementen naar voor had kunnen brengen. Er blijkt niet dat verzoeker in de periode van 27 april 2017 tot 26 oktober 2017 op enig ogenblik inzage heeft gevraagd in zijn dossier, of zelfs maar heeft aangegeven dat hij dan van mening was dat dit vereist was opdat hij zijn rechten van verdediging naar behoren kon uitoefenen. Zijn advocaat verzocht pas op 7 november 2017 om inzage in het dossier, met het oog op het indienen van een beroep. Nochtans werd verzoeker vanaf het begin bijgestaan door een advocaat, getuige het schrijven van deze advocaat van 10 mei 2017. Op geen enkele wijze werd in dit schrijven aangegeven dat het voor verzoeker dan niet duidelijk was op welke gronden de bestreden maatregel werd overwogen, waardoor hij zich niet zou kunnen verdedigen. Evenmin werd gevraagd om inzage in de stukken van het dossier in het kader van de rechten van verdediging, of gevraagd om een langere termijn om nog argumenten en/of stukken naar voor te brengen omdat men hiervoor eerst het dossier wenste te raadplegen. In de brief van 27 april 2017 zoals deze verzoeker ter kennis werd gebracht, kon nochtans ook worden gelezen dat de termijn van 15 dagen zoals bepaald in artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet *“rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan [...] worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing”*. Er blijkt niet dat verzoeker verzocht om een verlenging van deze termijn, zodat hij eerst zijn

dossier kon inkijken. Gelet op het feit dat pas op 26 oktober 2017 werd overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing, staat het ook geenszins vast dat een dergelijke vraag niet positief zou zijn beantwoord. De voorgehouden onmogelijkheid om, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, inzage te krijgen in de stukken van het dossier en na kennisneming hiervan eventueel ook nog nieuwe argumenten en/of stukken naar voor te brengen, wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

Daarenboven stelt vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat de schending van de rechten van de verdediging naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ptn. 38-41). Zelfs voor zover de rechten van de verdediging in casu niet geheel zouden zijn gerespecteerd, hetgeen verzoeker voor alle duidelijkheid niet aannemelijk maakt, overtuigt hij met zijn uiteenzetting ook nog niet dat indien de vermeende onregelmatigheden zich niet hadden voorgedaan de bestreden beslissing niet zou zijn genomen dan wel anders had kunnen zijn. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij concreet is geschaad in zijn belangen als gevolg van de vermeende miskening van zijn rechten van verdediging. Er blijkt zo niet dat, mocht hij bijvoorbeeld wel uitvoeriger zijn geweest op de concrete strafrechtelijke feiten die verweerder wenste op te nemen in de voorgenomen maatregel en mocht hij zijn dossier voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing hebben kunnen raadplegen en vervolgens nog eventuele nieuwe argumenten en/of stukken hebben kunnen aanbrengen, de beslissing anders had kunnen zijn. Verzoeker zet niet uiteen welke argumenten of gegevens hij dan nog had kunnen aanvoeren en evenmin toont hij aan dat die argumenten of die gegevens in zijn geval tot een andere uitkomst hadden kunnen leiden. Verzoekers grieven kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden maatregel.

3.3.8. In de thans voorliggende omstandigheden maakt verzoeker een schending van de rechten van verdediging, in het bijzonder van het hoorrecht en het recht op inzage in de stukken van het dossier, niet aannemelijk. Het derde en vierde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.4.1. Verzoeker voert in een vijfde middel de schending aan van de artikelen 22, § 1 en 44bis, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet.

Hij vat het middel in de synthesememorie samen als volgt:

"Artikel 22, § 1 bepaalt het volgende:

"De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen een bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

1° de gevestigde onderdaan van een derde land;

2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft".

De bestreden beslissing is genomen "Krachtens artikel 22, § 1, 3°". Daar verzoeker een gevestigde vreemdeling is, is niet deze bepaling maar wel artikel 22, § 1, 1° eventueel van toepassing. Daar de gronden tot beëindiging van het verblijf evenwel dezelfde zijn, heeft dit geen verdere invloed op de motivering.

Artikel 44bis, § 3, 1° bepaalt het volgende:

"De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven om het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid: 1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren".

Deze bepaling is de omzetting van artikel 28, lid 3, a) van de Burgerschapsrichtlijn, dat het volgende bepaalt:

"Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of"

Het valt op dat artikel 44bis, § 3 het enkel heeft over Unieburgers, terwijl artikel 28, lid 3 het ook heeft over familieleden van Unieburgers. Daar intern recht moet geïnterpreteerd worden in overeenstemming met het Unierecht, moet artikel 44bis, § 3 ook betrekking hebben op familieleden, zoals verzoeker.

Zoals hoger aangetoond is verzoeker familielid van een Unieburger in de zin van de artikelen 20 en 21 VWEU. Op hem is weliswaar de Burgerschapsrichtlijn niet van toepassing, maar het nuttig effect van de artikelen 20 en 21 vereisen dat de voorwaarden voor toekenning van het afgeleide verblijfsrecht in beginsel niet strenger mogen zijn dan die welke in de Burgerschapsrichtlijn zijn vastgesteld. De Burgerschapsrichtlijn dient bijgevolg naar analogie te worden toegepast (HvJ 14 november 2017, C-165/16, Lounes, punt 61).

Bijgevolg zijn niet de voorwaarden waarvan sprake in artikel 22, § 1 van toepassing, maar wel, naar analogie, die van artikel 44bis, § 3, 1°.

Aan het verblijf van verzoeker kan aldus niet om ernstige redenen van openbare orde maar slechts om dwingende redenen van nationale veiligheid een einde gesteld worden.

Daar verwerende partij niet beweert dat zulke dwingende redenen van nationale veiligheid voorhanden zijn, kan aan het verblijf van verzoeker geen einde gesteld worden.

Artikel 22, § 1 wordt geschonden door dit toe te passen op een situatie die er niet onder valt. Artikel 44bis, § 3, 1° wordt geschonden doordat aan het verblijf van verzoeker een einde gesteld wordt zonder dat de daarin vermelde voorwaarde vervuld is.

In de nota met opmerkingen beweert verwerende partij dat verzoeker artikel 22, § 1, 1° geschonden acht. Hieruit blijkt een verkeerde lezing van het middel. Ook hier betoogt verwerende partij op niet pertinente wijze dat de kinderen van verzoeker hun recht op vrij verkeer van personen hebben uitgeoefend. Tenslotte betoogt verwerende partij ten onrechte dat verzoeker een gewone derdelandsonderdaan is (dus geen familie van een Unieburger), terwijl hij in ander verweer het tegendeel stelt, vermits zijn opmerking over het niet- uitoefenen van het recht op vrij verkeer van personen door de kinderen in het andere geval onbegrijpelijk is.”

3.4.2. Het is niet betwist dat verzoeker een in België gevestigde vreemdeling is – hetgeen ook uitdrukkelijk wordt gesteld in de bestreden beslissing –, waardoor niet zozeer het in de bestreden beslissing toegepaste artikel 22, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet speelt, maar wel punt 1° van dezelfde wetsbepaling. Zoals verzoeker zelf ook reeds aangeeft, heeft dit echter geen beslissende invloed gehad op de bestreden beslissing. Een voldoende belang bij dit onderdeel van het middel is dus niet aanwezig.

Nu verzoeker zelf stelt een in België gevestigde derdelander te zijn, kan hij niet dienstig voorhouden dat artikel 22, § 1 van de Vreemdelingenwet in casu wordt toegepast op een “*situatie die er niet onder valt*”. Wel moet worden onderzocht of verzoeker kan worden bijgetreden in zijn standpunt dat hij zich kan beroepen op een voor hem meer voordelige bepaling, met name artikel 44bis, § 3, 1° van dezelfde wet, waarin het verblijf enkel om “*dwingende redenen van nationale veiligheid*” kan worden beëindigd.

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet bepaalt de gevallen waarin een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Het maakt deel uit van “*Titel II - Hoofdstuk I. Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg*”. Het in dit hoofdstuk opgenomen artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet maakt de bepalingen van dit hoofdstuk – waaronder dus ook artikel 44bis – van toepassing op de vader en moeder van een minderjarige Belg die zijn recht van vrij verkeer als Unieburger niet heeft uitgeoefend, voor zover deze ouder het kind vergezelt of zich bij hem voegt.

Het is op zich niet betwist dat verzoeker vader is van twee minderjarige Belgische kinderen en deze hun rechten van vrij verkeer nog niet uitoefenden. Waar hij zich vervolgens beroept op zijn hoedanigheid van “*familielid*” van zijn Belgische kinderen in de zin van de artikelen 40bis, 40ter en 41 van de Vreemdelingenwet, moet erop worden gewezen dat de notie van familielid van een Unieburger wordt gedefinieerd in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, waarnaar artikel 40ter, § 1 van de Vreemdelingenwet verwijst. Artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker in zijn situatie van toepassing acht, verwijst ook expliciet, voor het begrip familielid, naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van deze wet. Deze beide bepalingen vereisen dat welbepaalde voorwaarden zijn vervuld die moeten worden geverifieerd door het bestuur. Het volstaat dus niet, zoals verzoeker voorhoudt, om ouder te zijn van Belgische kinderen om zich te kunnen beroepen op de bepalingen van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet (RvS 16 februari 2018, nr. 240.734).

Zelfs voor zover alsnog moet worden aangenomen dat verzoeker zich in zijn hoedanigheid van familielid van Belgische minderjarige kinderen kan beroepen op de bepalingen van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet, dringen de volgende vaststellingen zich op.

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 44bis, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, waarop verzoeker zich beroept, heeft dus enkel betrekking op burgers van de Unie. Verzoeker is niet als dusdanig te beschouwen. Waar verzoeker opmerkt dat artikel 28, derde lid van de burgerschapsrichtlijn, dat door artikel 44bis van de Vreemdelingenwet werd omgezet in de Belgische regelgeving, spreekt van “*burgers van de Unie of hun familieleden*”, en dit daargelaten de vraag of verzoeker zich op deze richtlijn kan beroepen, wijst de Raad op de rectificatie van deze bepaling van de richtlijn die op 6 februari 2019 is verschenen in het Publicatieblad van de Europese Unie (*Pb.L.* 6 februari 2019, afl. 34, 10). Hierbij werd de volgende rechtzetting doorgevoerd:

“Bladzijde 115, artikel 28, lid 3:

in plaats van:

„3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:”

lezen:

„3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:”

Hiermee werd de Nederlandstalige versie van deze bepaling van de burgerschapsrichtlijn in lijn gebracht met onder meer de Engelse, Duitse, Franse, Spaanse en Italiaanse taalversies van deze bepaling in de richtlijn, die duidelijk bepalen dat de verhoogde bescherming van “*dwingende redenen van openbare veiligheid*” enkel geldt voor de burgers van de Unie, en dus niet voor hun familieleden.

Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat artikel 44bis, § 3 van de Vreemdelingenwet een incorrecte omzetting vormt van de burgerschapsrichtlijn. Er blijkt in geen geval dat hij zich dienstig kan beroepen op de verhoogde bescherming waarbij “*dwingende redenen van nationale veiligheid*” moeten worden aangetoond om te kunnen overgaan tot een beëindiging van het verblijf. Bijgevolg blijkt ook niet dat verzoeker een voldoende belang heeft bij zijn betoog dat artikel 44bis van de Vreemdelingenwet diende te worden toegepast boven artikel 22 van deze wet. Verzoeker toont niet aan dat een toepassing van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet hem in een meer gunstige situatie had kunnen plaatsen. In dit verband kan ten overvloede ook nog worden opgemerkt dat de verhoogde bescherming vervat in artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet waarbij “*ernstige redenen van openbare orde*” moeten worden aangetoond, enkel geldt voor zover het familielid van de Unieburger

een duurzaam verblijfsrecht heeft verkregen. In casu blijkt niet dat verzoeker een dergelijk duurzaam verblijfsrecht als familielid van een Unieburger geniet.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekers situatie niet vergelijkbaar is met deze zoals deze voorlag bij het Hof van Justitie in de zaak Lounes (HvJ 14 november 2017, C-165-16). Deze zaak handelt over de situatie waarin een burger van de Unie gebruik maakt van zijn recht van vrij verkeer door zich naar een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit te begeven en op grond van artikel 7, eerste lid of van artikel 16, eerste lid van de burgerschapsrichtlijn aldaar te verblijven, en vervolgens de nationaliteit van die lidstaat verwerft met behoud van zijn oorspronkelijke nationaliteit. Dit is niet de situatie van verzoeker.

Een schending van de artikelen 22, § 1 en 44bis, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Het vijfde middel kan niet worden aangenomen.

3.5.1. Verzoeker voert in een zesde middel de schending aan van de artikelen 22, § 1 en 23 van de Vreemdelingenwet.

Hij vat het middel in de synthesememorie samen als volgt:

“Dit middel wordt in ondergeschikte orde opgeworpen, voor zover het vijfde middel niet gegrond wordt verklaard.

1. Artikel 23 bepaalt het volgende:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden”.

2. De artikelen 22 en 23 werden vervangen bij de wet van 27 februari 2017. Voordien was de wetgever van oordeel dat een vreemdeling die in België geboren werd of was aangekomen voor hij de leeftijd van 12 jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft, wat het geval was voor verzoeker vermits hij sinds zijn 8 jaar in België verblijft, nooit gedwongen kon verwijderd worden. Dat beginsel werd formeel in artikel 21 van de Vreemdelingenwet ingeschreven bij de wet van 26 mei 2005, maar het werd reeds vele jaren voordien toegepast op grond van omzendbrieven.

De reden achter dit beginsel was dat zulke vreemdelingen zodanig lang in België verblijven en daarom weinig of geen aanknopingspunten hebben met het land waarvan zij de nationaliteit bezitten, dat er steeds voorrang moet gegeven worden aan de banden die zij hebben met België. Immers is het onredelijk om zulke vreemdeling te ontwortelen uit het land waar hij (bijna) steeds geleefd heeft.

Er wordt niet aangetoond dat de wetgever zich in 2005 vergist heeft. Weliswaar heeft de wetgever het recht om de wet te wijzigen, maar uit het voorgaande volgt dat slechts in uitzonderlijke gevallen, m.b.t. een vreemdeling die, zoals verzoeker, vanaf zeer jonge leeftijd steeds in België verbleven heeft, gevraagd kan worden omwille van redenen van openbare orde gedwongen het land te verlaten.

3. De bestreden beslissing kan als volgt samengevat worden:

[...]

4. M.b.t. het strafrechtelijk verleden van verzoeker dient het volgende te worden opgemerkt.

De 12 (en niet 13) veroordelingen kunnen als volgt samengevat worden:

1) in de periode 1992 - 1993: 2 veroordelingen tot een korte gevangenisstraf met uitstel wegens diefstal met braak, waarvan eenmaal met opzettelijke slagen en verwondingen;

2) in de periode 1997 - 2009: 7 veroordelingen wegens opzettelijke slagen of verwondingen, en een veroordeling wegens bezit van een verweervuurwapen. Alle veroordelingen betreffen korte gevangenisstraffen van maximaal 6 maanden, de meeste met uitstel, behalve één: 1 jaar gevangenisstraf, doch gedeeltelijk met uitstel. Het gaat in alle gevallen om feiten van meer dan 10 jaar geleden;

3) hof van beroep Antwerpen 20 juni 2011: 40 maanden gevangenisstraf wegens onopzettelijke doding. Het gaat om feiten uit 2006;

4) hof van beroep Antwerpen 12 december 2011: 8 maanden gevangenisstraf wegens opzettelijke slagen of verwondingen. Het gaat om feiten uit 2010;

5) hof van beroep Antwerpen 23 september 2015: 40 maanden gevangenisstraf wegens valsheid in geschriften en witwassen. Het gaat om feiten tussen 2002 en 2011.

5. Om aan het verblijf van verzoeker een einde te stellen wordt vereist een gedrag dat "ernstige redenen van openbare orde" uitmaakt en een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving".

Het gedrag van verzoeker beantwoordt daar niet aan.

5.1. M.b.t. de veroordelingen, op 2 uitzonderingen na, nl. de arresten van 20 juni 2011 en 23 september 2015, beperkt verwerende partij er zich toe deze te vermelden, met de strafrechtelijke kwalificatie, de strafmaat en de datum, maar zonder de concrete handelingen en precieze feiten.

Krachtens artikel 45, § 2, tweede lid Vw. zijn eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden voor een beslissing tot beëindiging van het verblijf. De artikelen 22 en 23 Vw. bevatten weliswaar niet zulke bepaling, en in de vorige wetgeving was dat evenmin het geval. Dat belet niet dat deze regel ook voor derdelandsonderdanen zoals verzoeker moet gelden: zo heeft het Hof van Justitie, m.b.t. artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, bepaald dat een vreemdeling geen gevaar voor de openbare orde uitmaakt louter omwille van een strafrechtelijke veroordeling (HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O.). De omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, mag niet verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaadt (RvV 24 november 2017, nr. 195.538, verwijzend naar HvJ 24 juni 2013, C-373/13, H.T.). De memorie van toelichting van de wet van 27 februari 2017, die tot de huidige artikelen 22 en 23 heeft geleid, gaat in dezelfde zin, vermits m.b.t. het woord "ernstig" in artikel 22 verwezen wordt naar HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., dat toepassing maakt van de Burgerschapsrichtlijn (Kamer 2016-17, 2215/1, 23). Overigens volgt ook uit de regel, verwoord in artikel 23, § 1, eerste lid, dat de beslissing tot beëindiging van het verblijf uitsluitend gebaseerd is op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling, dat verwerende partij niet louter mag verwijzen naar een of meer correctionele veroordelingen.

Mede gelet op het feit dat een persoon meermaals is veroordeeld, niet noodzakelijkerwijze betekent dat zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290), kan bijgevolg met deze 10 veroordelingen geen rekening worden gehouden. Immers, slechts uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, die in casu niet blijken uit de bestreden beslissing, kan eventueel het bestaan blijken van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt (idem).

5.2. Verwerende partij beweert ten onrechte dat de feiten die aan de grondslag liggen van de arresten van 20 juni 2011 en 23 september 2015 in hoofde van verzoeker "ernstige redenen van openbare orde" uitmaken die maken dat verzoeker een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving" vormt.

5.2.1. M.b.t. het arrest van 20 juni 2011

In dit arrest wordt verzoeker veroordeeld tot 40 gevangenisstraf wegens opzettelijke slagen en verwondingen die ongewild de dood tot gevolg hebben.

Uit het citaat van het arrest hernomen in de bestreden beslissing blijkt dat het slachtoffer overleden is enkele dagen na de slag of de slagen toegebracht door verzoeker.

Er kan niet beweerd worden dat omwille van de dramatische afloop verzoeker een gevaar voor de openbare orde, laat staan een ernstig gevaar voor de openbare orde uitmaakt, vermits het overlijden een onopzettelijk of ongewild gevolg is van de opzettelijke slagen of verwondingen.

De feiten dateren overigens van 2006, d.w.z. van 11 jaar geleden. Ze hebben te maken met het verleden van verzoeker als portier (die overigens ook aan de basis liggen van de meeste andere vroegere veroordelingen wegens opzettelijke slagen of verwondingen). Verzoeker heeft met dat milieu sinds jaren niets meer te maken.

De feiten die aan de grondslag liggen van de veroordeling door het hof van beroep te Antwerpen op 12 december 2011, hebben rechtstreeks met deze feiten te maken: verzoeker heeft toevallig op de griffie de broer van het slachtoffer, de heer [A.O.] (het is trouwens een raadsel hoe een brief van diens advocaat in het administratief dossier van verzoeker terecht komt, des te meer daar briefwisseling tussen advocaat en cliënt vertrouwelijk is), ontmoet; er zijn wederzijds slagen uitgedeeld. Maar ook deze feiten zijn 7 jaar oud.

Er is sedert 7 jaar geen enkele vorm van fysieke agressie meer geweest. Verzoeker is bijgevolg geen actueel gevaar voor de openbare orde. Niets wijst er op dat verzoeker zulke feiten zou herhalen.

Overigens is de strafmaat, hetzij 40 maanden gevangenisstraf, erg mild, daar het ver onder het minimum van 5 tot 10 jaar opsluiting ligt bepaald door artikel 401, eerste lid SWB.

Bijgevolg doen de beschouwingen in de bestreden beslissing volgens dewelke de feiten bijzonder ernstig zijn en wijzen op een gewelddadige en agressieve instelling, dat verzoeker niet in staat is zich te conformeren aan de maatschappelijke norm, dat zijn gedrag gekenmerkt wordt door een instabiele en antisociale levensstijl, dat het niet uitgesloten is dat er een risico bestaat dat hij in de toekomst in een situatie zou terechtkomen waarin de agressie de bovenhand krijgt en er opnieuw slachtoffers zouden vallen, dat hij zichzelf niet in de hand kan houden in bepaalde situaties en dan steeds terug lijkt te grijpen naar geweld, dat hij geen enkele les heeft getrokken uit zijn veroordelingen, niet ter zake. Immers, de omstandigheid dat het "niet uitgesloten is" dat verzoeker in de toekomst nog agressief gedrag vertoont, is niet voldoende om te stellen dat verzoeker actueel een werkelijk ernstig gevaar uitmaakt voor de openbare orde, mede gelet op het feit, zoals in punt 2 hoger betoogd, dat artikel 22 voor een vreemdeling hier aangekomen op jeugdige leeftijd en slechts verwijderd kan worden op grond van een zeer recente wet, slechts in uitzonderlijke gevallen kan toegepast worden: verwerende partij moet aantonen dat verzoeker de neiging vertoont om dit laakbaar gedrag in de toekomst verder te zetten (RvV 22 mei 2017). Verwerende partij toont dit niet aan en het tegendeel blijkt uit het gedrag van verzoeker in de gevangenis, zoals beschreven door de partner en door verwerende partij niet betwist.

5.2.2. M.b.t. het arrest van 23 september 2015

Zoals de bestreden beslissing terecht stelt, ligt de klemtoon m.b.t. deze veroordeling op de overdracht van allerlei witwasoperaties. Verzoeker heeft verscheidene eigendommen aangekocht met gelden waarvan de herkomst niet kan verklaard worden.

Volgens de bestreden beslissing tonen deze feiten aan dat verzoeker "de integriteit van het financiële stelsel in gevaar brengt". Het is niet duidelijk wat daarmee bedoeld wordt. Er kan alleszins niet beweerd worden dat de strafbare feiten door verzoeker gepleegd enige invloed gehad hebben op de Belgische economie of op financiële instellingen.

Zeer betekenisvol is dat uit het arrest blijkt dat er geen enkele burgerlijke partij was, meer: dat de tenlasteleggingen van blz. 5 tot 29 geen enkel slachtoffer vermelden. Er wordt immers nergens melding gemaakt van feiten "ten nadele van" gevolgd door een naam, zoals gebruikelijk in het geval van slachtoffers. Uitzondering vormt de BVBA KADI & FEU op blz. 25, feit F, maar verzoeker was zelf aandeelhouder van deze bvba.

Bijgevolg, anders dan de bestreden beslissing beweert, hebben deze strafbare feiten weinig of geen maatschappelijke impact en het gedrag van verzoeker tast geenszins een "fundamenteel belang van de samenleving" aan.

Er is overigens ook geen enkel verband tussen de vroegere veroordelingen voornamelijk wegens opzettelijke slagen of verwondingen enerzijds, en de veroordeling uit 2015 anderzijds. De bestreden beslissing stelt bijgevolg ten onrechte dat verzoeker gewoon doorging met het plegen van strafbare feiten die "zo te zien" alleen maar ernstiger werden, getuige hiervan de tegen verzoeker uitgesproken straffen die steeds ernstiger werden. Dat is onjuist, vermits de straf uitgesproken in 2015, ondanks het feit dat verzoeker zich in staat van wettelijke herhaling bevond, niet zwaarder is dan de straf uitgesproken in 2011.

In de nota met opmerkingen beweert verwerende partij

1. dat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat zijn talrijke veroordelingen niet voldoende zouden zijn om het gevaar voor de openbare orde te weerhouden. Er werd voldoende gemotiveerd in dit verband. Dit vormt geen concreet antwoord op het middel, dat het niet gaat om "ernstige" redenen van openbare orde en die geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitmaken.
2. Er worden verwezen naar het arrest Tsakouridis van het Hof van Justitie. Dit arrest is kennelijk hier niet van toepassing, daar verzoeker niet werd veroordeeld wegens drugshandel. Dit verweer toont aan dat verwerende partij niet weet van welk hout pijlen maken.
3. Hetzelfde geldt voor de opmerking m.b.t. wetskritiek, wat duidelijk niet het geval is."

3.5.2. Over de algemene toepassing van de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet en de voorbereidende werken in dit verband:

Artikel 22, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

1° de gevestigde onderdaan van een derde land;

2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;
3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Deze bepalingen werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

De wet van 24 februari 2017 kadert in de strijd tegen het terrorisme en de radicalisering. Hierbij krijgt de administratie de middelen om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid is bedreigd. De procedureregels die bestonden om een einde te stellen aan het verblijf van vreemdelingen werden in dit verband aangepast. In de memorie van toelichting werd het geformuleerd als volgt:

“De procedureregels van toepassing op de vreemdelingen die een gevaar zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zijn zwaar en beletten de administratie snel te reageren. Ze zijn bovendien niet meer aangepast aan de realiteit en verhinderen de administratie om op te treden in situaties waar haar tussenkomst nochtans noodzakelijk is. Om de bevoegde overheden in staat te stellen de openbare orde en de nationale veiligheid beter te garanderen, worden de procedureregels vereenvoudigd en efficiënter gemaakt:

- de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verdwijnen; het bevel om het grondgebied te verlaten wordt de enige maatregel tot verwijdering ten aanzien van elke vreemdeling, welke zijn verblijfssituatie ook is;*
- de Koning speelt geen rol meer in het beslissingsproces: in principe zal alleen de minister of zijn gemachtigde bevoegd zijn; de beslissingsbevoegdheid zal echter voorbehouden zijn aan de minister wat welbepaalde categorieën van vreemdelingen betreft, gelet op hun verblijfssituatie;*
- het voorafgaand advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen zal niet meer vereist zijn;*
- de verhoogde bescherming die welbepaalde categorieën van vreemdelingen genieten, wordt grondig hervormd;*
- de onderdanen van derde landen die een bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid zullen sneller kunnen worden verwijderd; voortaan zal de termijn die in principe toegekend wordt om het grondgebied te verlaten in dezelfde gevallen en onder dezelfde voorwaarden die van toepassing zijn op elke onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel kunnen worden verminderd;*
- momenteel is een teruggewezen of uitgezette vreemdeling automatisch het voorwerp van een inreisverbod van 10 jaar; voortaan zal elke vreemdeling die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, het voorwerp kunnen uitmaken van een inreisverbod waarvan de duur zal variëren al naargelang het geval; (...)” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 7).*

De wetgever voorziet in een trapsgewijs systeem om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat afhankelijk is van de verblijfsstatus van de betrokkene. Dit systeem ziet er uit als volgt:

“– artikel 7 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die toegelaten noch gemachtigd zijn tot het verblijf in België, of die in het kader van een kort verblijf in België zijn;

- artikel 21 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die gemachtigd zijn tot een beperkt of onbeperkt verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied;
- artikel 22 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die in België de status van langdurig ingezetene genieten of er gevestigd zijn; dit geldt eveneens voor de onderdanen van derde landen die toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk (beperkt of onbeperkt verblijf) sinds minstens 10 jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijven;
- artikel 44bis, §§ 1 en 3, en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden, en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld;
- artikel 44bis, §§ 2 en 3 en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld, die het recht op duurzaam verblijf in België hebben verkregen”. (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.16).

De wetgever heeft de bestaande verhoogde bescherming tegen terugwijzing of uitzetting die gold voor een derdelander die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van twaalf jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft aangepast. De wetgever oordeelde dat de *“waarborgen die zij momenteel genieten [...] de bevoegde overheden [verhinderen] efficiënt op te treden bij een bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid. Gelet op de doelstellingen van de regering, kan deze beschermingsregeling niet meer toegelaten worden.”* De wetgever vond het immers *“van het grootste belang dat de bevoegde bestuurlijke overheid beschikt over voldoende vrijheid van handelen teneinde de bescherming van personen en instellingen te verzekeren. Er moeten in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen kunnen worden in gevallen van terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking of andere vormen van zware criminaliteit. Voor de regering is dit een absolute prioriteit.”* (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.17).

De begrippen openbare orde en nationale veiligheid waarvan hier sprake, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen *“rechtstreeks uit de richtlijnen”* werden gehaald: *“Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU).”* Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan worden gelezen dat *“Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van dergelijken bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.”* Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever *“hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)”* (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen *“redenen van openbare orde”*, *“ernstige redenen van openbare orde”* en *“dwingende redenen van openbare orde”* en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit *“Europese akten”* en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip *“ernstige redenen van openbare orde”*, waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van *“het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen”* dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij *“geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren*

kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.” De wetgever benadrukte wel “dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid”. Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal.” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

Bij deze wetwijziging van 24 februari 2017 werden de procedurele waarborgen voor derdelanders niet uit het oog verloren. Het is omwille van deze procedurele waarborgen, zoals ingeschreven in artikel 23 van de Vreemdelingenwet, dat de wetgever de vermelde “uitgebreide beschermingsregeling niet meer gerechtvaardigd” achtte omdat deze “procedurele waarborgen (...) voldoende bescherming tegen willekeur [bieden]. Ze waarborgen een rechtvaardig evenwicht tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen.” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 17, over de procedurele waarborgen in artikel 23 van de Vreemdelingenwet zie ook Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 26-27).

Het is in dit kader dat de wetgever het belang van een belangenafweging benadrukte, waarbij de minister c.q. staatssecretaris oog moet hebben voor het gestelde in de artikelen 3 en 8 van het EVRM wanneer hij een einde maakt aan het verblijf van een vreemdeling en hem het bevel geeft het grondgebied te verlaten. In de memorie van toelichting kan hierover het volgende worden gelezen: “Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling.” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 18).

3.5.3. Individuele beoordeling

3.5.3.1. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 22, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet waarbij enkel een einde aan het verblijf van verzoeker wordt gemaakt. De bestreden beslissing bevat geen terugkeerbesluit of verwijderingsmaatregel en een dergelijk besluit of maatregel gaat er ook niet mee gepaard. Verweerder oordeelde dat er ernstige redenen van openbare orde spelen waardoor een beëindiging van verzoekers verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker een gevestigde vreemdeling is, zodat eigenlijk toepassing diende te worden gemaakt van artikel 22, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. In zijn vijfde middel erkent

verzoeker evenwel zelf ook reeds dat deze vergissing geen verdere invloed heeft gehad op de motivering en de beslissing. Een voldoende belang bij deze grief is dan ook niet voorhanden.

3.5.3.2. Verzoeker benadrukt het gegeven dat hij op achtjarige leeftijd naar België is gekomen en hier sindsdien verblijft, en het gegeven dat het in deze situatie voor de wetwijziging van 24 februari 2017 niet mogelijk was om een einde te stellen aan het verblijf, vanuit de redenering dat vreemdelingen die voor hun twaalf jaar in België zijn toegekomen weinig of geen aanknopingspunten meer hebben met hun land van nationaliteit waardoor steeds voorrang moet worden gegeven aan de banden met België. Hij acht het onredelijk om vreemdelingen te ontwortelen uit het land waar zij (bijna) steeds hebben geleefd. Hij stelt dat niet wordt aangetoond dat de wetgever zich indertijd vergiste, ook al heeft de wetgever het recht om de wet te wijzigen. Hij betoogt dat, rekening houdende met de vroegere wetgeving, slechts in uitzonderlijke gevallen een vreemdeling die voor zijn 12 jaar naar België is gekomen gedwongen kan worden dit land te verlaten.

In zoverre verzoeker met zijn betoog wil aangeven niet akkoord te gaan met de gewijzigde wetgeving, en deze onredelijk acht, komt zijn betoog in wezen neer op wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is. Er dient verder te worden aangenomen dat de actueel geldende wettelijke bepalingen voorzien in een hogere bescherming naarmate de vreemdeling een steviger verblijfsrechtelijk statuut heeft en naarmate de lange duur van het verblijf in België. Zo moet in de thans voorliggende situatie sprake zijn van "*ernstige redenen van openbare orde*". Verder moet bij het nemen van de beslissing, overeenkomstig artikel 23 van de Vreemdelingenwet, rekening worden gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die de derdelander heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, het bestaan van banden met zijn land van verblijf of het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. De bescherming van de artikelen 3 en 8 van het EVRM speelt ten volle, waardoor de grondrechten van de derdelander gevrijwaard blijven. Deze thans voorziene procedurele waarborgen rechtvaardigden volgens de wetgever dat de vroegere "*uitgebreide beschermingsregeling*", onder meer voor derdelanders die voor hun 12 jaar naar België zijn gekomen, niet langer werd gehandhaafd, nu ze een rechtvaardig evenwicht waarborgen tussen de op het spel staande belangen. Verzoeker toont met voormelde uiteenzetting, aan de hand waarvan hij niet aantoonde dat in casu ten onrechte werd geoordeeld dat ernstige redenen van openbare orde spelen en evenmin dat geen correcte beoordeling en afweging in het licht van de op het spel staande belangen hebben plaatsgevonden, nog geen onwettigheid van de bestreden beslissing aan.

3.5.3.3. Verzoeker betwist dat uit zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging blijkt voor een fundamenteel belang van de samenleving en dat er in zijn geval grond is om een einde te stellen aan zijn verblijf om "*ernstige redenen van openbare orde*".

3.5.3.4. Verzoeker is allereerst van oordeel dat enkel rekening kan worden gehouden met de veroordelingen van 20 juni 2011 en 23 september 2015. Hij stelt dat enkel wat deze veroordelingen betreft concreet wordt ingegaan op de gepleegde feiten. Hij betoogt dat dit, wat de overige tien veroordelingen betreft, niet het geval is en verweerder zich op dit punt heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar deze strafrechtelijke veroordelingen, terwijl strafrechtelijke veroordelingen als dusdanig geen reden kunnen zijn om het verblijf te beëindigen.

Uit artikel 23 van de Vreemdelingenwet, en de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, volgt inderdaad dat een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf niet volstaat om een maatregel gegrond op (ernstige) redenen van openbare orde te rechtvaardigen. Dit is, in een situatie zoals deze thans voorligt, echter wel mogelijk indien uit het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling een gedrag blijkt dat van die aard is dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid en er sprake is van "*ernstige redenen van openbare orde*". Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een beslissing tot beëindiging van het verblijf te motiveren, impliceert niet dat verweerder niet naar de eerder opgelopen veroordelingen kan verwijzen om aan te tonen dat deze vreemdeling een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat er sprake is van "*ernstige redenen van openbare orde*".

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, wat de tien veroordelingen betreft waarmee volgens verzoeker geen rekening mag worden gehouden, telkens heeft vermeld om welke strafrechtelijke feiten waaraan verzoeker zich schuldig maakte het gaat, wanneer deze feiten zijn gepleegd en tot welke strafmaat verzoeker voor deze feiten is veroordeeld. Het gaat om volgende feiten:

1. diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (4 feiten), heling en opzettelijke slagen en verwondingen, feiten gepleegd tussen 13 augustus 1990 en 28 mei 1991 en waarvoor verzoeker op 29 april 1992 is veroordeeld tot definitief geworden gevangenisstraffen van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar en 8 dagen met uitstel van 3 jaar;

2. poging tot diefstal, met braak, inklimming of valse sleutels, feit gepleegd op 30 juli 1992 en waarvoor verzoeker op 25 februari 1993 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel van 3 jaar;

3. opzettelijke verwondingen of slagen en opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, feiten gepleegd op 14 maart 1995 en waarvoor verzoeker op 9 januari 1997 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaar;

4. het voorhanden hebben van een verweervuurwapen, feit gepleegd op 22 oktober 1995 en waarvoor verzoeker op 23 april 1997 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 3 jaar;

5. opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, feit gepleegd op 20 januari 1996 en waarvoor verzoeker op 17 november 1998 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maanden met uitstel van 3 jaar;

6. opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, feit gepleegd op 18 mei 1997 en waarvoor verzoeker op 17 januari 2000 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 3 jaar;

7. opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, feit gepleegd op 6 augustus 2000 en waarvoor verzoeker op 3 april 2003 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maanden;

8. opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, feit gepleegd op 30 december 2001 en waarvoor verzoeker op 24 april 2003 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden;

9. opzettelijke verwondingen of slagen, met voorbedachten rade, die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad en het deel uitmaken van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen, feiten gepleegd op 23 januari 2006 en waarvoor verzoeker op 20 april 2009 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 6 maanden;

10. opzettelijke verwondingen of slagen, feit gepleegd op 20 september 2010 en waarvoor verzoeker op 12 december 2011 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden in staat van wettelijke herhaling.

Daarnaast zijn er de twee veroordelingen van 20 juni 2011 en 23 september 2015, die handelen over de volgende feiten:

11. opzettelijke slagen of verwondingen met de dood tot gevolg, maar zonder het oogmerk om te doden, feit gepleegd op 12 februari 2006 en waarvoor verzoeker op 20 juni 2011 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden.

12. met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, valsheid te hebben gepleegd in handels-, bank-, of private geschriften, hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen, verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk op te maken of achteraf in de akten in te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen of vast te stellen en met hetzelfde bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden gebruik te hebben gemaakt van de valse akte of van het valse stuk wetende dat het vervalst was (10 feiten); zaken te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen

en bedoelde zaken te hebben verheeld of verhuld, ofschoon verzoeker de oorsprong ervan kende of moest kennen (60 feiten); verduistering (3 feiten); en inbreuk op de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, onmiddellijk aangifte van tewerkstelling (8 feiten); deze feiten werden gepleegd tussen 22 augustus 2002 en 10 maart 2011 en verzoeker is hiervoor op 23 september 2015 veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden.

Het klopt dat verweerder in de bestreden beslissing vooral ingaat op de veroordelingen van 20 juni 2011 en 23 september 2015 en dat de bijzondere aandacht voor de feiten die hebben geleid tot deze veroordelingen erop wijst dat deze feiten doorslaggevend waren voor het nemen van de bestreden beslissing en de vaststelling dat er, wat verzoeker betreft, sprake is van *“ernstige redenen van openbare orde”* die de genomen maatregel rechtvaardigen.

Ook de overige door verzoeker gepleegde feiten worden evenwel betrokken in de beoordeling en, gelet op de voorziene motivering, kan verzoeker niet worden bijgetreden in zijn stelling als zou verweerder zich louter hebben gesteund op de strafrechtelijke veroordelingen van 29 april 1992, 25 februari 1993, 9 januari 1997, 23 april 1997, 17 november 1998, 17 januari 2000, 3 april 2003, 24 april 2003, 20 april 2009 en 12 december 2011, zonder rekening te houden met het persoonlijke gedrag van verzoeker dat hieruit naar voor komt. Zo wordt melding gemaakt van de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld, alsook de strafmaat. Verweerder benadrukt verder in zijn motivering dat verzoeker in totaal maar liefst acht maal werd veroordeeld voor feiten van slagen en verwondingen en het in het licht van het afgelegde parcours niet verwonderlijk is dat de fysieke agressie van verzoeker een dodelijk slachtoffer tot gevolg had. Verweerder wijst op een gewelddadige en agressieve instelling van verzoeker zoals deze tot uiting komt in de verschillende gepleegde feiten, waarbij verzoeker blijkbaar niet in staat is om zich te conformeren aan de maatschappelijke norm dat men zich aan de wet moet houden en om lessen te trekken uit zijn eerdere veroordelingen. Verweerder stelt dat verzoekers gedrag wordt gekenmerkt door een instabiele en antisociale levensstijl en niet kan worden uitgesloten dat verzoeker in de toekomst opnieuw in situaties terechtkomt waarin zijn agressie de bovenhand neemt en er slachtoffers vallen. Hij motiveert dat de maatschappij dient te worden beschermd tegen dergelijke vorm van extreem geweld en verzoeker door zijn ingesteldheid een ernstig gevaar is voor de openbare orde. Op basis van het geheel van de feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt, oordeelt verweerder verder als volgt: *“Door het gewelddadige en herhaaldelijke karakter van de feiten, het ongunstig strafverleden, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.”* En nog: *“Het gedrag dat u reeds zeer vele jaren vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Uw parcours in België is een aaneenschakeling van misdrijven, veroordelingen en detenties. Uw strafregister begint rond uw leeftijd van 20 jaar. In totaal gaat het om 13 veroordelingen, waaronder 8 voor opzettelijke slagen en verwondingen en de overige voor- diefstal en heling; poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; verboden wapendracht; doodslag en witwassen.”* Hij besluit als volgt: *“Uit de veelheid en de ernst van de door u gepleegde feiten blijkt dat u een oneerlijke, gewelddadige ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem afgeleid kan worden dat u een reële, actuele en bijzonder ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De vaststelling dat u sinds uw aankomst in België reeds 13 maal veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.”*

Er kan worden aangenomen dat in casu niet concreter werd ingegaan op de feiten die hebben geleid tot de eerste tien veroordelingen omdat deze op zichzelf mogelijk niet voldoende zwaarwichtig zijn om het bestaan van *“ernstige redenen van openbare orde”* vast te stellen, in tegenstelling tot de twee veroordelingen waarop wel concreter wordt ingegaan. Verweerder geeft met zijn motivering evenwel op duidelijke wijze aan dat het persoonlijke gedrag en de persoonlijke ingesteldheid zoals deze blijken uit het geheel van de door verzoeker gepleegde feiten wel degelijk wijzen op *“ernstige redenen van openbare orde”* die ook actueel zijn. Het gegeven dat de feiten zoals deze ten grondslag lagen aan deze eerste tien veroordelingen mogelijk op zichzelf niet volstonden om te leiden tot de vaststelling dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde, en de hiervoor opgelegde gevangenisstraf relatief kort is, maakt inderdaad nog niet dat deze samen genomen met de feiten die aanleiding gaven tot de elfde en twaalfde veroordeling zoals hierboven weergegeven wel degelijk een dergelijke vaststelling

kunnen rechtvaardigen, waar deze passen in een opeenvolging van ernstige gepleegde feiten en wijzen op een bepaald gedrag en een bepaalde ingesteldheid die maken dat er ook in de toekomst kan worden gesproken van ernstige redenen van openbare orde die de genomen ingrijpende maatregel rechtvaardigen.

Het feit dat de precieze omstandigheden zoals deze zich voordeden bij de eerste tien hierboven vermelde veroordelingen niet verder worden toegelicht, doet nog geen afbreuk aan de vaststelling dat verweerder niet louter rekening hield met het bestaan van deze strafrechtelijke veroordelingen maar ook met de aard van de feiten die hieraan ten grondslag lagen en het persoonlijk gedrag van verzoeker dat hieruit blijkt. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat de vermelding van de strafrechtelijke feiten waarvoor hij telkens werd veroordeeld, zonder duiding van de concrete omstandigheden waarin hij deze pleegde, in geen geval zou toelaten relevante vaststellingen te doen met betrekking tot de vraag of uit zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging blijkt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij geeft ook nergens concreet aan welke concrete omstandigheden waarbinnen de door hem gepleegde feiten kaderden dan ten onrechte niet bij de beoordeling zijn betrokken of afbreuk doen aan de gedane vaststellingen.

De verschillende veroordelingen zijn ook alle terug te vinden in het administratief dossier.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat geen rekening had mogen worden gehouden met de door hem in het verleden gepleegde feiten van (poging tot) diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, heling, opzettelijke slagen en verwondingen al dan niet met voorbedachten rade en/of ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, het deel uitmaken van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen en wapenbezit, zoals deze blijken uit de eerste tien veroordelingen zoals hierboven weergegeven.

3.5.3.5. Verzoeker geeft vervolgens aan niet akkoord te gaan met de gevolgen die worden getrokken uit de feiten die hebben geleid tot de veroordeling van 20 juni 2011.

Inzake de veroordeling wegens het opzettelijk, maar zonder het oogmerk om te doden, toebrengen van slagen of verwondingen met de dood tot gevolg, kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen:

“Uit het arrest van het Hof van Beroep van 20.06.2011 blijkt dat “het Hof van oordeel is dat uit de elementen van het strafdossier afdoende bewezen is dat u aan het slachtoffer een slag en/of stoot gaf waardoor deze zwaar ten val kwam en een hersentrauma opliep waaraan hij enkele dagen later overleed. Het overlijden is te wijten aan geweldpleging door u en niet uit latere vallen, die op de beelden van de bewakingscamera’s te zien zijn en die uit de vaststellingen blijken. Dit volgt niet enkel uit het bijkomend deskundig verslag van dokter [P.] van 22/07/2008, waarin deze in antwoord op uw argumentatie, duidelijk aangeeft dat het vastgestelde hersentrauma en het daaropvolgend overlijden niet kunnen veroorzaakt zijn door een val met het hoofd op een plint in de inkomhal van de Level. Maar ook de gedragingen van het slachtoffer en de symptomen die worden beschreven door alle betrokkenen en te zien zijn op de beelden, en die zich manifesteren na de door u gepleegde geweldpleging, tonen aan dat de val die het slachtoffer bij die geweldpleging maakte, de fatale verwonding heeft veroorzaakt”.

Het dodelijk slachtoffer is een rechtstreeks gevolg van uw fysieke agressie, en gezien het afgelegde parcours is het op zich niet verwonderlijk dat dit zware feit zich voordeed. U werd immers reeds 8 maal veroordeeld wegens slagen en verwondingen.

De feiten zijn bijzonder ernstig en wijzen op een gewelddadige en agressieve instelling. Zoals blijkt uit uw handelingen bent u niet in staat zich te conformeren aan de maatschappelijke norm dat men zich aan de wet moet houden. Uw gedrag wordt gekenmerkt door een instabiele en antisociale levensstijl. Uw agressie heeft iemand het leven gekost, er kan niet uitgesloten worden dat er een risico bestaat dat u in de toekomst in een situatie zou terechtkomen waarin uw agressie de bovenhand zou krijgen en er opnieuw slachtoffers zouden vallen. U kan uzelf blijkbaar niet in de hand houden in bepaalde situaties en lijkt dan steeds terug te grijpen naar geweld, met alle gevolgen van dien. Het is duidelijk geworden dat u geen enkele les hebt getrokken uit uw veroordelingen, dat u misdrijven blijft begaan. De maatschappij dient beschermt te worden tegen dergelijke vormen van extreem geweld. Door uw ingesteldheid bent u een ernstig gevaar voor de openbare orde.”

Verzoeker benadrukt dat hij het overlijden van het slachtoffer nooit heeft gewild, zodat de dramatische afloop van dit incident niet kan rechtvaardigen dat een ernstig gevaar voor de openbare orde wordt vastgesteld.

De Raad merkt allereerst op dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoeker niet het oogmerk had om te doden. Er blijkt dus niet dat de feiten incorrect zijn weergegeven. Er wordt wel benadrukt dat het dodelijk slachtoffer een rechtstreeks gevolg is van verzoekers fysieke agressie. Dit wordt niet betwist.

Verweerder kon verder in alle redelijkheid oordelen dat de feiten die hebben geleid tot deze veroordeling niet louter op zichzelf moeten worden bekeken, maar in het geheel van de feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt, in het bijzonder de reeks opeenvolgende veroordelingen voor feiten van opzettelijke slagen en verwondingen. Verzoeker betwist niet dat hij in totaal maar liefst acht maal werd veroordeeld voor dergelijke feiten. Verschillende keren hadden deze feiten ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Een keer was er ook sprake van voorbedachten rade en het deel uitmaken van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen. Hierbij was er, zo blijkt uit het vonnis van 20 april 2009, sprake van "*een massale vechtpartij en schietincident*" op klaarlichte dag in een bewoonde straat in Antwerpen. De rechtbank wees op de ernst van de feiten en de gewelddadige en agressieve ingesteldheid van alle beklaagden die uit deze feiten blijkt.

Er is dus sprake van een opeenvolging van feiten van opzettelijke slagen en verwondingen, vaak met bijkomende omstandigheden die de ernst en het verontrustend karakter van deze feiten kracht bijzetten. Hierbij doet zich ook de omstandigheid voor dat verzoeker ondanks eerdere veroordelingen blijft volharden in het plegen van opzettelijke, fysieke gewelddaden. In deze omstandigheden acht de Raad het niet kennelijk onredelijk waar verweerder oordeelde dat het "*niet verwonderlijk [is] dat dit zware feit zich voordeed*", dat het persoonlijke gedrag van verzoeker wijst op "*een gewelddadige en agressieve instelling*", dat "*niet [kan] uitgesloten worden dat er een risico bestaat dat u in de toekomst in een situatie zou terechtkomen waarin uw agressie de bovenhand zou krijgen en er opnieuw slachtoffers zouden vallen*" en dat verzoekers ingesteldheid maakt dat hij een ernstig gevaar is voor de openbare orde. In de gegeven omstandigheden volgt de Raad verzoeker niet in zijn betoog dat het gegeven dat hij het overlijden van het slachtoffer niet heeft gewild, eraan in de weg staat dat werd geoordeeld dat de opeenvolging van door hem gepleegde gewelddelicten rechtvaardigt dat een ernstig gevaar voor de openbare orde wordt vastgesteld, des te meer samengenomen met de overige strafrechtelijke feiten waaraan verzoeker zich schuldig maakte, in het bijzonder de ernstige feiten van witwassen.

Verzoeker houdt vervolgens voor dat er geen actueel gevaar meer zou zijn dat hij nieuwe gewelddelicten pleegt en niets erop wijst dat hij zulke feiten in de toekomst zal herhalen. Hij wijst erop dat de feiten die aanleiding gaven tot de veroordeling van 20 juni 2011 dateren van 2006 en hij de voorbije zeven jaar geen nieuwe feiten van fysieke agressie meer pleegde. Hij stelt dat de gewelddaden die hij pleegde (voornamelijk) verband houden met zijn verleden als portier en hij al jaren niets meer te maken zou hebben met dat milieu. Hij merkt op dat de feiten die hebben geleid tot de veroordeling van 12 december 2011 ook rechtstreeks verband houden met de feiten die hebben geleid tot de veroordeling van 20 juni 2011, waar dit handelde over een handgemeen tussen verzoeker en de broer van het slachtoffer op de griffie van de rechtbank.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat geenszins blijkt dat de verschillende feiten van opzettelijke slagen en verwondingen waarvoor verzoeker werd veroordeeld kaderen binnen zijn voorgehouden werkzaamheden als portier. Om te beginnen blijkt niet dat verzoeker werkzaam was als portier bij de gepleegde opzettelijke slagen en verwondingen met de dood tot gevolg, waarvoor hij door het Hof van Beroep van Antwerpen op 20 juni 2011 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden. Verder kan nog worden verwezen naar de veroordeling voor opzettelijke slagen of verwondingen, met voorbedachten rade en met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, en het deel uitmaken van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen van 20 april 2009. Zoals reeds werd geduïd, was hier sprake van "*een massale vechtpartij en schietincident*" op klaarlichte dag in een bewoonde straat in Antwerpen. Ook hier blijkt dus geenszins dat het feiten betreft die plaatsvonden terwijl verzoeker werkzaam was als portier. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de door hem gepleegde feiten van opzettelijke slagen en verwondingen voornamelijk verband houden met zijn beweerde werkzaamheden als portier of louter zouden voortvloeien uit het gegeven dat hij zich in een dergelijk milieu bevond. In ieder geval beperkt

verzoeker zich ook tot een louter algemene bewering dat hij dan volledig heeft gebroken met het portiersmilieu. Hij verduidelijkt niet waaruit dit dan precies moet blijken.

Het gegeven dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de veroordeling van 20 juni 2011 reeds dateren van 2006 en verzoeker de voorbije zeven jaar geen feiten van fysieke agressie meer pleegde, toont in casu ook nog geen kennelijke onredelijkheid aan in de beoordeling omtrent het actueel gevaar op nieuwe, ernstige gewelddaden. In dit verband wordt allereerst gewezen op de herhaaldelijke veroordelingen voor dergelijke feiten, waarbij deze feiten zich uitstrekken tussen 1990 of 1991 en 2010. Er is dus een lange geschiedenis van feiten van opzettelijke slagen en verwondingen, vaak met bijkomende omstandigheden die de ernst en het verontrustend karakter van deze feiten kracht bijzetten. Op geen enkel ogenblik blijkt dat verzoeker lering trok uit zijn veroordelingen. Nergens blijkt ook een duidelijk schuldinzicht of een gedrag waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk zijn gedrag wenst te verbeteren, zoals een cursus agressiebeheersing. Verder merkt de Raad nog op dat het onduidelijk is waar verzoeker steeds verblijf heeft gehouden in de periode tussen zijn veroordeling eind 2011 en zijn uit- of overlevering door Spanje aan België in juli 2015, zonder te betwisten dat hij op bepaalde ogenblikken in België aanwezig was. Sindsdien zit hij zijn gevangenisstraffen in België uit. In het licht van deze verschillende voorgaande gegevens acht de Raad het niet kennelijk onredelijk waar in casu werd geoordeeld dat de enkele gegevens dat de feiten die aan de basis liggen van de veroordeling van 20 juni 2011 reeds dateren van 2006 en verzoekers laatste veroordeling voor feiten van opzettelijke slagen of verwondingen betrekking heeft op feiten van zeven jaar geleden, niet volstaan om het vastgestelde reële risico op nieuwe ernstige geweldfeiten onderuit te halen, van zodra verzoeker opnieuw volledig deel zou uitmaken van de Belgische samenleving. Het feit dat er een verband is tussen de feiten van 2006 en de feiten die hebben geleid tot de veroordeling van 12 december 2011, of nog het gegeven dat hierbij wederzijdse slagen zijn uitgedeeld, maakt ook nog niet dat hierover anders moet worden geoordeeld. Feit blijft dat verzoeker zich opnieuw schuldig maakte aan opzettelijke slagen en verwondingen, dit bovendien aan de broer van zijn dodelijk slachtoffer, en de opgelegde strafmaat van acht maanden gevangenisstraf (in staat van wettelijke herhaling) toont voldoende aan dat verzoekers verantwoordelijkheid voor deze nieuwe feiten van opzettelijke slagen en verwondingen die als ernstig kunnen worden aangemerkt, vaststaat.

In de voorliggende omstandigheden toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk is waar verweerder oordeelde dat zijn persoonlijke gedragingen en zijn ingesteldheid wel degelijk wijzen op een ernstig en nog steeds actueel gevaar voor de openbare orde.

In het licht van de voorziene motivering kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder zich steunt op een loutere mogelijkheid dat niet kan worden uitgesloten dat hij nieuwe feiten zal plegen. Er moet integendeel worden aangenomen dat de voorziene motivering wel degelijk op onderbouwde wijze aantoont dat er sprake is van een reëel risico op nieuwe, ernstige feiten van openbare orde. Dit gelet op verzoekers lange geschiedenis van feiten van fysiek geweld waarbij hij duidelijk geen lering trok uit eerdere veroordelingen voor dergelijke feiten en blijkbaar niet in staat is om zich te conformeren aan de maatschappelijke normen. Verweerder leidde uit dit alles, naast een instabiele en antisociale levensstijl, ook een gewelddadige en agressieve ingesteldheid af, dit in navolging van de correctionele rechtbank van Mechelen die in het vonnis van 20 april 2009 reeds tot dit oordeel kwam, zelfs nog los van de bijzonder ernstige feiten die hebben geleid tot de veroordeling van 20 juni 2011.

Ook het gegeven dat verzoeker de oplegde strafmaat van veertig maanden gevangenisstraf "*erg mild*" vindt omdat dit ver onder de strafmaat van 5 tot 10 jaar opsluiting ligt zoals bepaald door artikel 401, eerste lid SWB, haalt de gemaakte beoordeling nog niet onderuit dat verzoekers persoonlijke gedragingen en zijn ingesteldheid wijzen op een ernstig en nog steeds actueel gevaar voor de openbare orde. Verzoeker kan moeilijk ontkennen dat een effectieve gevangenisstraf van veertig maanden een zware strafmaat is, en dus ook zeer ernstige feiten weerspiegelt. De Raad benadrukt hierbij ook andermaal dat de motivering van de bestreden beslissing in haar geheel moet worden gelezen, en dat het weerhouden ernstige gevaar voor de openbare orde dat uitgaat van verzoekers persoonlijke gedrag niet enkel wordt verbonden aan de ernstige feiten van opzettelijke slagen en verwondingen maar ook aan de ernstige feiten van witwassen waarop in de verdere bespreking wordt ingegaan. Dit door verzoeker ingeroepen argument is op zich niet van aard om de beoordeling over zijn persoonlijke gedrag onderuit te halen.

Een brief van de partner van verzoeker waarin deze getuigt over diens “*voorbeeldige gedrag*” in de gevangenis, gegeven waarvan geenszins blijkt als zou dit door verweerder worden bijgetreden in de bestreden beslissing, is verder niet te beschouwen als een voldoende objectieve bron aan de hand waarvan concrete vaststellingen kunnen worden gedaan omtrent een gewijzigd gedrag of daadwerkelijk schuldinzicht van verzoeker, zonder dat in dit verband overige stukken worden voorgelegd. Dit is niet het geval.

Het gegeven dat verzoeker op jonge leeftijd naar België is gekomen, is ten slotte ook niet van aard de beoordeling dat hij een ernstig gevaar is voor de openbare orde onderuit te kunnen halen. Dit speelt uiteraard wel bij de verdere belangenafweging tussen de ernstige redenen van openbare orde en verzoekers persoonlijke en gezins- en familiale belangen, waarop in de volgende middelen wordt ingegaan.

Verzoeker haalt met zijn uiteenzetting de beschouwingen die verband houden met de feiten die hebben geleid tot de veroordeling van 20 juni 2011 en het vastgestelde ernstige en nog steeds actuele gevaar voor nieuwe gewelddelicten waarbij opnieuw slachtoffers vallen, niet onderuit.

3.5.3.6. Verzoeker bekritiseert verder de beoordeling in de bestreden beslissing omtrent de feiten die ten grondslag lagen aan de veroordeling van 23 september 2015. Deze luidt als volgt:

“Bij uw veroordeling van 23.09.2015 ligt de klemtoon op de overdracht van allerlei witwas operaties. U verdoezelt via de aankoop van eigendommen de illegale herkomst van uw geld, dit voor een totaalbedrag van 483.081,44 euro. Ook het verdere bezit en beheer van uw goederen (transacties rond hypothecaire leningen verrichten, huurinkomsten innen en renovatie- en verbouwwerken financieren) dienen tot het verder omzetten, verhullen of verbergen van de illegale vermogensvoordelen. Betreffende de witwas ligt de motivatie voor de hand: geldgewin en uitbouw van uw imperium. Uw netwerk situeert zich zowel in Marokko als in België, waarbij u ook het inzetten van familieleden niet schuwt. U gebruikt heel uw omgeving om uw gelden wit te wassen en hebt u hen hierdoor ook in de problemen gebracht. Uw partner kreeg ten gevolge van haar betrokkenheid bij de witwas een straf met uitstel, zij bracht geld naar een kluis (485.600 euro, juwelen en 8 goudstaven).”

Gelet op de hoeveelheid feiten, de aard van de feiten, de omvang van de witgewassen bedragen en het gegeven dat u naar goeddunken valse geschriften laat opmaken om uw witwasmisdrijven te verhullen, tonen aan dat u de integriteit van het financiële stelsel in gevaar brengt. Het uitvoeren van transacties om de herkomst van illegaal verkregen geldsommen te verbergen is een financieel misdrijf, een vorm van fraude en heeft een grote maatschappelijke impact. U trok geen lessen uit uw veroordelingen en ging gewoon door met het plegen van strafbare feiten die zo te zien alleen maar ernstiger werden, getuige hiervan de tegen u uitgesproken straffen die steeds zwaarder werden.”

Verzoeker stelt dat het niet duidelijk is wat wordt bedoeld met de motivering dat hij “*de integriteit van het financiële stelsel in gevaar brengt*”. Hij stelt dat alleszins niet kan worden aangenomen dat de door hem gepleegde feiten enige invloed hebben gehad op de Belgische economie of op de financiële instellingen. Hij stelt dat het betekenisvol is dat uit het arrest blijkt dat er geen enkele burgerlijke partij was, meer zelfs dat de tenlasteleggingen van pagina’s 5 tot 29 van het arrest geen enkel slachtoffer vermelden. Hij betoogt dat de gepleegde feiten weinig tot geen maatschappelijke impact hebben en dus bezwaarlijk kan worden gesteld dat zijn gedrag een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Hij stelt nog dat er geen verband is tussen zijn veroordeling van 2015 en zijn eerdere veroordelingen, waardoor ten onrechte wordt voorgehouden dat hij doorgaat met het plegen van strafbare feiten die almaar ernstiger worden. Hij stelt dat het incorrect is om te stellen dat zijn straffen steeds ernstiger werden, nu de hem in 2015 opgelegde straf niet zwaarder is dan deze van 2011.

Verzoeker betwist niet dat hij in 2015 werd veroordeeld voor allerlei witwasverrichtingen, waaronder het verdoezelen, via de aankoop van eigendommen en het verdere bezit en beheer hiervan, van illegaal verkregen vermogensvoordelen. Er werd overgegaan tot de verbeurdverklaring, ten belope van een bepaalde som of een bepaald aandeel, van verschillende onroerende goederen en van verschillende geldsommen in België en in Marokko, waaronder ook de inhoud van een kluis bestaande uit een geldsom van 485.600 euro, acht goudstaven en juwelen. Het gaat om aanzienlijke illegale vermogensvoordelen, terwijl verzoeker en zijn partner op dat ogenblik slechts over “*minieme legale inkomsten uit arbeid of vervangingsinkomsten beschikten*” en zij de legale herkomst van deze vermogensvoordelen niet konden aantonen. Verzoeker genoot op dat ogenblik hoofdzakelijk werkloosheidsuitkeringen. Zijn

partner genoot beperkte beroepsinkomsten. Vanaf 2006 was zij in loopbaanonderbreking en ontving zij nog ongeveer 300 euro per maand. Deze feiten strekten zich uit over een lange periode, namelijk tussen 2002 en 2011.

Zoals gesteld in het arrest van het hof van beroep veronderstelt het bestaan van het misdrijf van witwassen “*vermogensvoordelen die rechtstreeks uit een misdrijf zijn verkregen, goederen en waarden die in de plaats ervan gesteld zijn en inkomsten uit de belegde voordelen*” en is het hiervoor vereist dat “*elke legale herkomst van de vermogensvoordelen uitgesloten is*”.

De Raad benadrukt dat verweerder niet stelt dat verzoeker het financieel stelsel als dusdanig in gevaar heeft gebracht, enkel dat hij de integriteit hiervan door zijn persoonlijk gedrag in het gedrang heeft gebracht. Verzoeker stelt dit niet te begrijpen, maar het is duidelijk dat verweerder hierbij doelt op het inbrengen van illegaal verkregen vermogensvoordelen in de officiële economie. Verweerder lichtte zo ook toe dat het uitvoeren van transacties om de herkomst van illegaal verkregen geldsommen te verbergen een financieel misdrijf is, een vorm van fraude en dit een grote maatschappelijke impact heeft. Er blijkt niet dat deze beoordeling als kennelijk onredelijk is aan te merken.

De Raad merkt bovendien op dat het gegeven dat er in het arrest van 23 september 2015 geen sprake was van een burgerlijke partijstelling of van slachtoffers geen afbreuk doet aan de vastgestelde “*ernstige redenen van openbare orde*”. In dit verband kan erop worden gewezen dat het Hof van Beroep van Antwerpen in beginsel – gelet op de hoeveelheid feiten, de aard van de feiten, de omvang van de witgewassen bedragen, het gegeven dat verzoeker naar goeddunken valse geschriften liet opmaken om zijn witwasmisdrijven te verhullen, zijn strafrechtelijke verleden en de persoon van verzoeker die heel zijn omgeving gebruikte om zijn gelden wit te wassen, waardoor hij hen eveneens in de problemen bracht – een gevangenisstraf van vijf jaar gepast achtte, maar deze omwille van een overschrijding van de redelijke termijn terugbracht tot veertig maanden. Gelet op de zware strafmaat die de strafrechter gepast achtte voor de gepleegde feiten blijkt reeds voldoende dat deze feiten wel degelijk een belangrijke maatschappelijke impact hebben en hieruit een gedrag blijkt dat een fundamenteel belang van de samenleving ernstig aantast, ook al waren er geen rechtstreekse slachtoffers. Verzoeker kan niet ernstig het tegendeel voorhouden. Er kan worden aangenomen dat feiten van witwassen zware criminaliteit faciliteren. Het gegeven dat er geen rechtstreekse slachtoffers waren in de strafprocedure, doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

De wetgever heeft in de parlementaire voorbereiding witwassen ook uitdrukkelijk vermeld als feiten die aanleiding kunnen geven tot de vaststelling van “*ernstige redenen van openbare orde*” (zie voorgaande bespreking).

Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting verder ook het motief niet dat hij geen lessen trok uit zijn eerdere veroordelingen en de door hem gepleegde strafbare feiten ernstiger werden, hetgeen blijkt uit de uitgesproken straffen. De Raad ziet niet in waarom dit motief wordt ontkracht door het gegeven dat er geen verband is tussen de veroordeling van 2015 en de eerdere veroordelingen. Het gegeven dat verzoeker na eerdere veroordelingen verder gaat met het plegen van strafrechtelijke feiten, maakt dat hij weigert hieruit lessen te trekken en zich te conformeren aan de maatschappelijke normen, ook al betreft het niet steeds dezelfde feiten. Nergens wordt in de bestreden beslissing ook gesteld dat het om dezelfde strafrechtelijke feiten zou gaan, wel dat de gepleegde strafrechtelijke feiten “*zo te zien alleen maar ernstiger werden, getuige hiervan de tegen u uitgesproken straffen die steeds zwaarder werden*”. Er dient hierbij te worden aangenomen dat verweerder met name doelt op de veroordelingen van 20 juni 2011 en 23 september 2015, beide voor veertig maanden, die inderdaad zwaarder zijn de voorgaande veroordelingen. In de meeste recente veroordeling van 23 september 2015 werd daarenboven eigenlijk een gevangenisstraf van vijf jaar gepast geacht, gelet op de ernst van de feiten, maar deze straf werd teruggebracht tot veertig maanden omwille van de overschrijding van de redelijke termijn. Rekening houdende met het gegeven dat het hof van beroep in het arrest van 2015 in beginsel van oordeel was dat de gepleegde feiten van witwassen een gevangenisstraf van vijf jaar rechtvaardigen, kan wel degelijk ook worden aangenomen dat deze feiten als nog zwaarwichtiger werden ingeschat dan de feiten van opzettelijke slagen en verwondingen die hebben geleid tot de veroordeling van 20 juni 2011. In het licht van dit gegeven kan verzoekers opmerking dat de in 2015 uitgesproken straf niet zwaarder was dan de straf uitgesproken in 2011 de motivering geenszins onderuit halen. De vaststelling dat de gepleegde feiten ernstiger werden blijft hoe dan ook overeind en wordt niet onderuit gehaald.

3.5.3.7. Gelet op het geheel van de strafbare feiten waaraan verzoeker zich in de loop van de jaren veelvuldig schuldig heeft gemaakt, en die reeds een aanvang namen op het ogenblik dat hij nog maar pas meerderjarig was en waarbij in het bijzonder de feiten die aanleiding gaven tot de veroordelingen van 20 juni 2011 en 23 september 2015 bijzonder ernstig zijn, acht de Raad het in casu niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat zijn persoonlijke gedrag wijst op een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde dat kan rechtvaardigen dat een einde wordt gesteld aan zijn verblijf. Verweerder kon hierbij in redelijkheid oordelen dat verzoeker, doorheen zijn volwassen leven, blijf heeft gegeven van een gewelddadige en agressieve alsook van een oneerlijke en bedrieglijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van respect voor sociale, morele en economische waarden en voor andermans eigendom en fysieke integriteit. Verzoeker haalt de motivering ook niet onderuit dat, gelet op hetgeen voorafgaat en het gegeven dat niet blijkt dat hij leert uit zijn veelvuldige veroordelingen en waar ook geen duidelijke aanwijzingen van schuldinzicht voorliggen, uit zijn persoonlijk gedrag nog steeds een actueel gevaar blijkt. Het gegeven dat verzoeker nog steeds weigert om open kaart te spelen over de herkomst van zijn illegale vermogensvoordelen wijst ook allesbehalve op enig schuldinzicht.

3.5.4. Een schending van de artikelen 22, § 1 en 23 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Het zesde middel is ongegrond.

3.6.1. Verzoeker voert in een zevende middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij vat het middel in de synthesememorie samen als volgt:

“Volgens artikel 23, § 2, eerste lid wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de duur van het verblijf van de vreemdeling in België. Volgens het tweede lid wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden van verzoeker met België of met het ontbreken van banden met Marokko, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en voor zijn familieleden.

Volgens artikel 8 heeft eenieder recht op eerbiediging van o.m. zijn privé- en gezinsleven, en kan daar slechts in welomschreven gevallen en voorwaarden inmenging in zijn.

Artikel 7, waarop verzoeker een beroep kan doen als familielid van een Unieburger, beschermt eveneens het privé- en gezinsleven.

In de bestreden beslissing betwist verwerende partij niet dat er een beschermenswaardig gezinsleven bestaat tussen verzoeker, mevrouw L.D. en hun 2 minderjarige kinderen, noch dat de maatregel een inmenging hierop betekent. Verzoeker betwist niet dat deze door de wet voorzien is en een legitiem doel nastreeft, bepaald in artikel 8, lid 2 EVRM.

De maatregel is evenwel niet noodzakelijk om dit doel te bereiken.

Het is de taak van verwerende partij om aan te tonen dat zij de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde legitieme doel en de ernst van de inbreuk. M.a.w. er dient een fair balance, een afweging gemaakt te worden tussen de rechten van het individu (het uitoefenen van zijn gezinsleven) en de rechten van de overheid (in casu het handhaven van de openbare orde). De maatregel die een inmenging in het gezinsleven betekent, dient proportioneel te zijn aan het legitiem doel dat verwerende partij nastreeft.

Om te weten hoe deze balans gemaakt dient te worden, dient rekening gehouden te worden met de volgende criteria, de zogenaamde Boultif/Unercriteria (vaste rechtspraak EHRM en RvV, o.m. 20 juni 2014, nr. 125.837 en 18 december 2014, nr. 135.326):

1° de aard en de ernst van de door de vreemdeling gepleegde misdrijven;

2° de duur van het verblijf in het land waaruit verzoeker uitgewezen wordt;

3° de tijdspanne sinds het plegen van de misdrijven en zijn gedrag gedurende deze periode; 4° de nationaliteit van de verschillende betrokken personen;

5° de gezinstoestand van verzoeker en o.m. in voorkomend geval de duur van het huwelijk of de relatie, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar; 6° de vraag of de partner kennis had van de misdrijven op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;

7° de vraag of uit het huwelijk of de relatie kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd;

8° de ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar verzoeker uitgewezen wordt;

9° het belang en het welzijn van de kinderen, en in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van verzoeker zouden kunnen ondervinden in het land waarnaar hij uitgewezen wordt;

10° de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;

11° in voorkomend geval medische gegevens.

In dit verband dient voor verzoeker het volgende opgemerkt te worden:

Ad 1° wordt er verwezen naar wat in het zesde middel werd uiteengezet.

Ad 2° verzoeker heeft een voortgezet wettig verblijf van 36 jaar, meer bepaald vanaf de leeftijd van 8 (bijna 9) jaar. Er is geen enkel arrest van het Hof van Straatsburg bekend die in die omstandigheden het recht van de overheid voor de handhaving van de openbare orde doet primeren op het recht van de burger tot uitoefening van zijn gezinsleven.

Ad 3° alle misdrijven dateren van vele jaren geleden. De meeste misdrijven dateren van meer dan 15 jaar geleden. Twee feiten werden gepleegd 11 jaar geleden (veroordelingen 20 april 2009 en 20 juni 2011), een feit 7 jaar geleden (veroordeling 12 december 2011) en een feit tot 6 jaar geleden (veroordeling 23 september 2015). Het wordt niet betwist dat sedert de laatst gepleegde feiten verzoeker een voorbeeldig gedrag vertoont. O.m. de partner van verzoeker heeft in haar brief meegedeeld in bijlage bij de aangetekende brief van 10 mei 2017 hierover omstandig uiteengezet welk positief gedrag verzoeker in de gevangenis vertoont. Daarmee wordt geen rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Ad 4° alle gezinsleden van verzoeker, nl. zijn partner en hun kinderen, zijn Belg sinds de geboorte.

Ad 5° verzoeker heeft een vaste relatie met zijn partner sinds 27 jaar, meer bepaald sinds de leeftijd van 18 jaar. Het was ook zijn eerste partner. Zij hebben samen 2 minderjarige kinderen en hebben een zeer hecht gezinsleven. Het wordt niet betwist dat ook gedurende de gevangenschap van verzoeker zowel de partner als de kinderen zeer vaak verzoeker komen bezoeken, de partner ook met privébezoek.

Ad 6° op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam, in het jaar 1990, had verzoeker nog geen misdrijf gepleegd. De partner kon daarvan bijgevolg niet op de hoogte zijn.

Ad 7° uit de relatie zijn 2 dochters geboren, op 13 oktober 2006 en op 28 augustus 2012.

Ad 8° het is voor de partner onmogelijk om het gezinsleven verder te zetten in Marokko. Zij is daar slechts enkele keren geweest op vakantie en heeft daar nooit gewoond. Buiten verzoeker kent zij daar niemand. Zij kent ook niets van het Arabisch noch van Berbers. Zij heeft steeds in de Kempen in een klein dorp gewoond, bovendien naast haar ouders. Het is voor haar als 43-jarige vrouw volstrekt onmogelijk om te aarden in Marokko. Uit de stukken meegedeeld op 10 mei 2017 blijkt dat zij van 1997 tot 2015 gewerkt heeft als contractueel ambtenaar op de Provincie Antwerpen, en daar ontslag moest nemen omwille van haar gezinslast. Zij volgde met vrucht een opleiding als kapster (certificaat CVKO 27 april 2017, stuk 3) en eveneens met vrucht een opleiding damessnitten (certificaat CVKO 27 juni 2017, stuk 4). Haar verplichten om het gezinsleven met verzoeker in Marokko uit te oefenen, impliceert dat zij deze opleidingen voor niets heeft gevolgd en dat zij haar droom om een kapsalon open te doen, mag opbergen. Er wordt ook verwezen naar de wijze waarop zij in haar brief beschrijft dat het voor haar ondenkbaar is om in Marokko te gaan wonen.

Verwerende partij lijkt als "verzwarende omstandigheid" tegen de partner in te kunnen roepen, waardoor ze de gevolgen daarvan moet dragen en bijgevolg verzoeker vergezellen naar Marokko om daar het gezinsleven verder te zetten, het feit dat ze eveneens strafrechtelijk veroordeeld werd, samen met verzoeker, in het arrest van 23 september 2015. Dat kan niet aanvaard worden. Het plegen van een misdrijf door een Belg kan niet als gevolg hebben dat hij of zij het land moet verlaten. Dat zou in strijd zijn met Protocol 4, artikel 3 EVRM.

Verwerende partij beweert volkomen ten onrechte dat door het plegen van het misdrijf de partner zich ervan bewust moest zijn dat dit gevolgen zou kunnen hebben op het verblijf van verzoeker en bijgevolg op hun gezinsleven, vermits tot enkele maanden geleden de wetgeving bepaalde dat verzoeker niet uitgezet kon worden vermits hij hier aangekomen is vooraleer hij 12 jaar oud was (verzoeker kon aldus evenmin dit gevolg voor hem inschatten).

Verwerende partij stelt dat uit het administratief dossier van verzoeker geen precieze onoverkomelijk hinderpalen blijken die de voortzetting van het gezinsleven in Marokko "of elders" (sic) verhinderen. Zulke negatieve formulering doet niet ter zake, de onderzoeksplicht die weegt op verwerende partij noopt haar ertoe alle elementen te vermelden die in dat verband nuttig kunnen zijn. Hetzelfde geldt voor de stelling dat "Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko of elders. De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. Op die manier verzuimt verwerende partij na te gaan of er concrete redenen zijn die het de partner moeilijk of onmogelijk maken in Marokko te gaan leven, en komt verwerende partij te kort in haar onderzoeksplicht. Wat met "elders" bedoeld wordt, is niet duidelijk, daar verwerende partij niet aangeeft in welk derde land verzoeker wettig zou kunnen verblijven.

Ad 9° de kinderen kunnen eveneens onmogelijk aarden in Marokko, nu zij enkel Nederlands kennen, taal die zij uitsluitend gebruiken met hun beide ouders. Het beginsel van het belang van het kind omvat 2 aspecten, nl. het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (RvV 26 juli 2017,

nr. 190.076; 30 augustus 2017, nr. 191.054; 21 september 2017, nr. 192.379). Zij hebben al hun sociale en culturele banden hier en zijn nooit in Marokko geweest. Zeker het oudste kind, dat 11 jaar oud is, kan zich onmogelijk aanpassen in Marokko. Het kan niet eens de landstaal aldaar (Arabisch) lezen. Het behoud van eenheid van het gezin pleit in het voordeel van de mogelijkheid voor verzoeker om in België te blijven, en het welzijn van de kinderen pleit er eveneens voor om in België te mogen blijven. Zowel een verwijdering van verzoeker als het verderzetten van het gezinsleven in Marokko is overduidelijk in strijd met het belang en het welzijn van de kinderen.

Het is betekenisvol dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat de jongste dochter, 5 jaar oud, niet schoolplichtig is en kan verondersteld worden dat zij zich makkelijk kan aanpassen aan een nieuwe situatie, terwijl verwerende partij geen argumentatie aanbrengt inzake het oudste kind, dat al 5 jaar schoolplichtig is, waardoor ook hier de onderzoeksplicht geschonden wordt. De stelling dat uit niets blijkt dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Marokko te vinden zou zij, doet niet ter zake, nu de kinderen gewoon onderwijs volgen in het Nederlands in België. Indien verwerende partij meent dat de kinderen geen problemen met het schoollopen in Marokko zullen ondervinden, dient zij aan te tonen, wat niet gebeurt, dat de kinderen in Marokko in het Nederlands onderwijs kunnen volgen.

De omstandigheid dat het hoger belang van het kind een primordiaal maar geen absoluut karakter heeft, doet niet ter zake, nu verwerende partij in haar overwegingen zelfs geen oog heeft voor het primordiaal belang van het kind: er is immers geen enkel element dat ervoor pleit dat het in het belang van de kinderen zou zijn om in Marokko te gaan leven.

De overweging dat de partner en de kinderen er ook voor kunnen kiezen om in België te blijven en contact kunnen houden met verzoeker via mail, telefoon en periodieke reizen naar verzoeker, kan aan het voorgaande niet verhelpen, nu "pour un parent et son enfant, être ensemble représente un élément fondamental de la vie familiale et des mesures internes qui les en empêchent constituent une ingérence dans le droit protégé par l'article 8 de la Convention" (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 151). Contacten per mail of per telefoon of sporadische bezoeken kunnen bijgevolg het recht voor verzoeker om voortdurend fysiek contact te hebben met zijn minderjarige kinderen niet vervangen.

Ad 10° verzoeker heeft geen banden meer met Marokko. Zoals hij aangeeft in de vragenlijst, is dat land voor hem alleen een vakantieland.

In de bestreden beslissing beweert verwerende partij dat uit niets blijkt dat de banden die verzoeker met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. De banden die verzoeker met België heeft opgebouwd dienen echter niet van een "uitzonderlijke aard" te zijn; dat is slechts pertinent indien het gaat om een eerste aanvraag om verblijf, in welk geval verzoeker slechts in uitzonderlijke gevallen ervoor kan kiezen zijn gezinsleven in België uit te oefenen, terwijl het hier gaat om een langdurig wettig voortgezet verblijf. Gelet op de zeer lange duur van het verblijf van verzoeker in België, namelijk 36 jaar, dient verwerende partij, zoals hoger in het zesde middel, punt 2 betoogd, integendeel aan te tonen dat er desondanks uitzonderlijke redenen zouden zijn om aan het verblijf van verzoeker een einde te stellen, quod non.

In de bewering "U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst" draait verwerende partij de bewijslast om: het komt aan verwerende partij toe, eenmaal er aanwijzingen zijn m.b.t. het bestaan van een gezinsleven, wat aanvaard wordt, de nodige onderzoeken te doen m.b.t. de hechtheid en de uitgebreidheid van het gezinsleven van verzoeker in België, en het komt verwerende partij toe concrete elementen aan te halen die ertoe zouden kunnen leiden om de belangen van de overheid inzake de handhaving van de openbare orde te doen primeren, quod non.

Verder beweert verwerende partij dat "Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Marokko. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Het gegeven dat u naar Marokko op vakantie gaat en dat u Marokko gebruikt om uw illegaal verkregen vermogensvoordelen te verhelen of te verhullen, wijst er op dat u ook met dit land sterke banden hebt en er familie dan wel vrienden hebt bij wie u terecht zou kunnen indien u naar Marokko terug zou gaan". Daar verwerende partij zelf zegt dat de beide ouders en alle broers en zussen van verzoeker in België wonen, maakt verwerende partij niet duidelijk welke familiale banden verzoeker nog zou hebben in Marokko. Indien verwerende partij dat beweert, moet zij dit concreet aantonen, quod non. Vakantiebezoeken tonen geen culturele banden met Marokko aan. De omstandigheid dat een deeltje van de criminele activiteiten van verzoeker i.v.m. het witwassen in Marokko plaatsvond, toont ook geen banden (meer) aan. Deze feiten dateren van vele jaren geleden. Bovendien zegt verwerende partij zelf verder in de beslissing dat de vader van verzoeker in Marokko de bankrekening waarvan verzoeker gebruik maakte, heeft afgesloten. Ook hier faalt verwerende partij in haar onderzoeksplicht waartoe ze in het raam van artikel 8 EVRM

verplicht is. Bovendien gaat het om speculaties en niet-verifieerbare beweringen, wat de motiveringsplicht schendt (RvV 24 november 2017, nr. 195.538).

Ad 11° verzoeker vermeldt in zijn vragenlijst van 5 mei 2017 verscheidene medische problemen. In de bestreden beslissing wordt dit wel vermeld, maar verwerende partij houdt daarmee geen rekening in de beoordeling van artikel 8 en is aldus ook hier tekortgekomen aan haar onderzoeksplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Conclusie: uit het voorgaande blijkt overduidelijk dat verwerende partij op een onbehoorlijke wijze de fair balance gemaakt heeft. Verwerende partij moet overgaan tot een concrete en zorgvuldige belangenafweging (RvV 19 mei 2016, nr. 167.798), wat niet het geval is. Daardoor worden de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 7 Handvest en 8 EVRM geschonden. Door geen of alleszins onvoldoende rekening te houden met de duur van het verblijf van verzoeker in België, zijn zeer hechte banden met België en de afwezigheid van banden met Marokko, wordt ook artikel 23, § 2 geschonden.

Dit artikel wordt ook geschonden in de mate dat het, anders dan artikel 8 EVRM, het heeft over "familieleden" en niet over "gezinsleden". "Familie" en "gezin" is niet hetzelfde: "familie" omvat, naast het nucleaire gezin, ook de ouders van een volwassene en zijn broers en zussen. Nu verwerende partij zelf aangeeft dat de 2 ouders en alle broers en zussen in België verblijven, dient ook onderzocht te worden wat het verbreken van de banden tussen verzoeker en deze personen, door de bestreden beslissing, te weeg brengt, wat niet gebeurt, waardoor deze bepaling geschonden wordt.

De 3 laatste alinea's op blz. 4 van de bestreden beslissing, beginnende resp. met "Het gedrag dat u....", "Uit de veelheid..." en "Met inachtneming van..." kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen, daar zij slechts de herhaling zijn van eerder vermelde motivering die hoger weerlegd werd. Verwerende partij aarzelt daarbij overigens niet om foutieve begrippen zoals "doodslag" te gebruiken, wat in deze zaak niet aan de orde is.

In de nota met opmerkingen betoogt verweerder dat uit de uitzetting supra m.b.t. het arrest HvJ inzake CS blijkt dat er wel degelijk een belangenafweging werd gemaakt. Zo wordt gesteld dat wel degelijk rekening wordt gehouden met het verblijf van de ouders en zussen van verzoeker, maar dat er geen bijzondere band van afhankelijkheid van verzoeker bestaat.

Deze beschouwing berust op een onjuiste lezing van het middel, daar verzoeker (in het achtste middel) deze gegevens inroept m.b.t. het privéleven en niet m.b.t. het gezinsleven van verzoeker. Hetzelfde geldt i.v.m. contacten met vrienden en sociale contacten."

3.6.2. Verzoeker voert in een achtste middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest en van artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Hij vat het middel in de synthesememorie samen als volgt:

"De artikelen 7 en 8 hebben niet alleen betrekking op het gezinsleven, maar ook op het privéleven.

M.b.t. het privéleven zijn van belang het eerste, het tweede, het derde, het tiende en het elfde criterium van de Boulif-Ünerrechtspraak (EHRM15 november 2012, Shala/Zwitserland).

Verwerende partij aanvaardt dat verzoeker in België een privéleven heeft, vermits het begrip enkele keren in de bestreden beslissing voorkomt.

De vereiste van artikel 8 EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen, en gelet op het feit dat dit artikel primeert op de Vreemdelingenwet, is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op de openbare orde. Het komt verwerende partij toe een nauwkeurig en nauwgezet onderzoek uit te voeren en de fair balance te maken. M.a.w. verwerende partij heeft een onderzoeksplicht om op een correcte wijze deze fair balance te maken (EHRM 25 oktober 2016, Dzhurayev en Shalkova/Rusland; 13 december 2016, Paposhvili/België, § 224-225). Deze onderzoeksplicht geldt niet alleen inzake het gezinsleven, maar ook voor het privéleven. Vermits het gezinsleven en het privéleven 2 afzonderlijke begrippen zijn, dient deze fair balance voor elk van beiden gemaakt te worden. Daar waar verwerende partij dit, weliswaar op een onbehoorlijke wijze, maakt m.b.t. het gezinsleven, doet zij dit in het geheel niet m.b.t. het privéleven.

Het begrip "privéleven" is een ruim begrip en het is mogelijk noch noodzakelijk er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM, Guide on article 8 of the European Convention on human rights, 2017, 16). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Gezondheid en de morele en fysieke integriteit behoren tot het privéleven. Het recht op eerbiediging van het privéleven omvat ook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en met de buitenwereld in het algemeen en behelst dus aspecten van de sociale identiteit. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen deel uit van

het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan (RvV 26 februari 2016, nr. 162.978; 28 april 2017, nr. 186.307).

Bij wijze van voorbeeld wordt gewezen op de aanwezigheid, sinds decennia, van de ouders en van alle broers en zussen in België. Daar waar de contacten tussen verzoeker en hen geen gezinsleven in de zin van artikel 8 uitmaken, behoren deze sociale contacten wel tot het privéleven van verzoeker (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*; RvV 8 januari 2016, nr. 159.616). Dat geldt ook voor de sociale contacten tussen verzoeker en de ouders van zijn partner, die naast hem wonen in Wechelderzande.

In de loop van 36 jaar wettig verblijf heeft verzoeker noodzakelijkerwijze talrijke sociale contacten en bijgevolg een privéleven ontwikkeld. In dat geval wordt trouwens een privéleven vermoed aanwezig te zijn. Hoe langer iemand in België aanwezig is, hoe aannemelijker is dat hij een privéleven heeft opgebouwd (RvV 27 april 2017, nr. 186.144).

Deze sociale contacten worden niet onderzocht, laat staan beoordeeld.

Er is hoger ook al gewezen op het feit dat verzoeker in zijn vragenlijst van 5 mei 2017 aangaf medische problemen te hebben, terwijl, zoals hoger gesteld, de fysieke integriteit en de gezondheid deel uitmaakt van het privéleven, en verwerende partij over deze medische problemen met geen woord rept.

Verwerende partij weet dat verzoeker eigenaar is van verscheidene onroerende goederen. Ook al is daar beslag op gelegd, er zijn discussies gaand met de FOD Financiën in dat verband (wat verwerende partij weet of zou te weten gekomen zijn indien ze zich van haar onderzoeksplicht had gekweten), en bijgevolg maken deze eigendommen deel uit van de economische belangen en bijgevolg van het privéleven van verzoeker.

Artikel 8 vereist een zorgvuldig onderzoek naar alle relevante feiten en omstandigheden (RvV 26 februari 2016, nr. 162.978). Verwerende partij faalt om op zorgvuldige wijze een billijke belangenafweging te maken tussen de belangen van verzoeker en die van de overheid. Bijgevolg wordt dit artikel geschonden.

In de nota met opmerkingen behandelt verwerende partij het zevende en het achtste middel (onterecht) samen, zodat kan verwezen worden naar wat geantwoord werd op de nota bij het zevende middel.”

3.6.3. Het zevende en achtste middel worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

3.6.4. Algemene toelichting bij artikel 8 van het EVRM

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić e.a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere

in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51). Het betreft:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze laatste kan worden uitgewezen, met name of er belemmeringen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), §§ 55-58) volgt dat naast de voormelde *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde *Boultif/Üner*-criterium zo is ontworpen om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif/Zwitserland*, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov/Oostenrijk*, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A./Verenigd Koninkrijk*, § 63 en 68).

Specifiek wat het negende *Boultif/Üner*-criterium betreft, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland* (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest *Jeunesse* oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door worden geraakt (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, *Assem Hassan Ali/Denemarken*).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere marge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezins- of familielevens noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familielevens (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM, wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

3.6.5. Individuele beoordeling

3.6.5.1. Het wordt in casu niet betwist dat verzoeker, naast een privéleven, ook een gezinsleven heeft met zijn partner en kinderen in België en dat de beëindiging van zijn verblijf een inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op een privé- en gezinsleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, *Shala/Zwitserland*, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, *Hasanbasic/Zwitserland*, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, *Palanci/Zwitserland*, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 47). Deze inmenging dient door de Raad te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

3.6.5.2. Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 22, § 1 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

3.6.5.3. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51 en 53). Zoals uiteengezet, vereist dit dat de staatssecretaris een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoeker en diens gezin en familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad stelt vast dat, in wat als een vierde, vijfde en zesde onderdeel van de bestreden beslissing kan worden beschouwd, de staatssecretaris overgaat tot een belangenafweging waarbij het privé- en gezinsleven wordt afgewogen tegen het vastgestelde ernstige en actuele gevaar voor de openbare orde dat blijkt uit het persoonlijke gedrag van verzoeker. Aan de hand van de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria onderzoekt de Raad of de staatssecretaris, met betrekking tot verzoekers privé- en gezinsleven, een correcte, zorgvuldige en redelijke/proportionele beoordeling heeft doorgevoerd.

3.6.5.4. Criteria (1) en (3): de aard en de ernst van het gepleegde misdrijf, het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van verzoeker in die periode

Er werd reeds vastgesteld dat verweerder kon oordelen dat uit verzoekers persoonlijke gedragingen blijkt dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde die de genomen maatregel kunnen rechtvaardigen. Hierbij werd ook reeds vastgesteld dat verweerder kon oordelen dat de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde nog een actueel karakter hebben.

Wat het derde criterium betreft, en de vraag naar het actueel gevaar voor de openbare orde, wijst verzoeker (opnieuw) op het gegeven dat de door hem gepleegde misdrijven dateren van vele jaren geleden. Hij stelt dat het niet wordt betwist dat hij sindsdien een voorbeeldig gedrag vertoont. Hij wijst op de brief van zijn partner zoals deze werd voorgelegd en waarin deze verklaart dat zijn gedrag in de gevangenis positief is. Hij stelt dat hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden.

Het klopt dat, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, de recentste feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld dateren van ruim zes jaar daarvoor. Hierbij moet er wel op worden gewezen dat de strafrechtelijke feiten die verzoeker pleegde zich uitstrekken in de periode 1990 tot en met 2011, oftewel tussen zijn 18 en zijn bijna 40 jaar, en dus over een bijzonder lange periode, die overeenkomt met het grootste gedeelte van verzoekers volwassen leven. Door deze opeenvolging aan strafrechtelijke feiten behouden ook de oudere feiten een zekere relevantie.

Wel moet worden nagegaan of uit verzoekers gedrag gedurende de voorbije zes jaar waarin geen nieuwe feiten meer aan het licht zijn gekomen, al dan niet kan worden afgeleid dat er actueel niet langer kan worden gesproken over een ernstig gevaar voor de openbare orde. Gelet op de hierboven vastgestelde bijzonder lange periode waarin verzoeker ernstige strafrechtelijke feiten heeft gepleegd, die overeenkomt met het grootste deel van zijn volwassen leven, is het in de thans voorliggende zaak hiervoor vereist dat het tijdverloop sinds de laatste gepleegde feiten kan worden verbonden met duidelijke aanwijzingen dat verzoeker daadwerkelijk tot inzicht is gekomen en zijn gedrag heeft aangepast. Het kan in dit verband geenszins volstaan louter te stellen dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt betwist dat het gedrag de voorbije zes jaar voorbeeldig zou zijn geweest, terwijl zulks nergens wordt erkend. Integendeel zelfs, waar de staatssecretaris net oordeelde dat er van verzoeker nog steeds een actueel gevaar voor de openbare orde uitgaat.

De meest recente feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld dateren van maart 2011, ofwel kort voordat hij op 20 juni 2011 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden en op 12 december 2011 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden. Het is op basis van de voorliggende stukken onduidelijk waar verzoeker steeds verblijf heeft gehouden na zijn veroordeling van 12 december 2011 en dit tot zijn uit- dan wel overlevering door Spanje aan België midden 2015 voor het uitzitten van zijn gevangenisstraffen, ook al wordt het niet betwist dat hij op bepaalde tijdstippen in België was. Zijn uit- dan wel overlevering door Spanje wijst erop dat hij zich in dit land niet (steeds) ter beschikking hield van de Belgische justitie. Dit gegeven maakt ook reeds dat verzoekers voorgehouden voorbeeldige gedrag sinds de recentste gepleegde feiten niet zonder meer kan worden aangenomen. In het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen van 19 november 2014, in het kader van de feiten van witwassen, werd nochtans ook de onmiddellijke aanhouding van verzoeker bevolen. Verzoeker was, in

tegenstelling tot bijvoorbeeld zijn partner, ook niet in persoon aanwezig op de zittingen van 21 mei en 30 juni 2015 voor het hof van beroep in de voormelde zaak van witwassen. Er blijkt verder niet dat verzoeker aanwezig was bij de geboorte van zijn jongste kind op 28 augustus 2012. De geboorte van dit kind werd enkel aangegeven door de moeder. De voorliggende stukken wijzen erop dat verzoeker pas eind 2014 overging tot de erkenning van dit kind en vervolgens samen met de moeder van het kind de achternaam van het kind ook liet wijzigen naar zijn achternaam. Hieruit blijkt dat verzoeker eind 2014 wel aanwezig was in België, maar dit gegeven doet geen afbreuk aan het gegeven dat het opmerkelijk is dat verzoeker pas eind 2014 zijn kind erkende. Vanaf 3 juli 2015 zit verzoeker in België verder zijn gevangenisstraffen uit.

In het licht van de voormelde gegevens, maakt het gegeven dat de recentste feiten dateren van ongeveer zes jaar voor het nemen van de bestreden beslissing nog niet dat niet langer actuele en ernstige redenen van openbare orde konden worden vastgesteld. Duidelijke aanwijzingen dat verzoeker daadwerkelijk tot inzicht is gekomen en zijn gedrag heeft aangepast, liggen niet of onvoldoende voor.

Een brief van de partner van verzoeker waarin deze getuigt over diens "*voorbeeldige gedrag*" in de gevangenis, gegeven waarvan geenszins blijkt dat dit wordt bijgetreden in de bestreden beslissing, is verder niet te beschouwen als een voldoende objectieve bron aan de hand waarvan concrete vaststellingen kunnen worden gedaan omtrent een gewijzigd gedrag of daadwerkelijk schuldinzicht van verzoeker, zonder dat in dit verband overige stukken worden voorgelegd. Dit is niet het geval. Nu het ingeroepen "*voorbeeldige gedrag*" in de gevangenis niet kan worden vastgesteld aan de hand van voldoende objectieve bronnen, blijkt niet dat hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden.

In de thans voorliggende omstandigheden overtuigt verzoeker niet dat het tijdsverloop sinds de gepleegde feiten en zijn gedrag in die periode van die aard zijn dat deze maken dat het actueel karakter van de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde niet langer blijkt.

3.6.5.5. Criterium (2): de duur van het verblijf in het gastland

Het is niet betwist dat verzoeker in 1981, op achtjarige leeftijd, naar België is gekomen. Er is dus sprake van een langdurig verblijf in het gastland. Verzoekers jeugd en leven speelden zich grotendeels af in België. Verweerder betwist dit niet en erkent ook dat verzoeker naar school is geweest in België en hier in het verleden heeft gewerkt. Hij erkent evenzeer dat verzoeker tijdens dit langdurige verblijf een privé- en gezinsleven in dit land heeft opgebouwd.

Het EHRM sluit als dusdanig niet uit dat in een situatie zoals deze in casu voorligt, met name deze van een vreemdeling die sinds jonge leeftijd in het gastland verblijft, en daar langdurig en wettig verblijf houdt, een einde kan worden gesteld van het verblijf. Er moeten in deze situatie volgens het Hof wel "*zeer ernstige redenen*" aanwezig zijn die de genomen maatregel rechtvaardigen en deze moeten proportioneel zijn gelet op het privé- en gezinsleven van de betrokken vreemdeling (zie bv. EHRM 23 oktober 2018, *Levakovic/Denemarken*; EHRM 20 december 2018, *Cabucak/Duitsland*).

Er werd reeds uitvoerig ingegaan op de door de staatssecretaris in de bestreden beslissing vastgestelde "*ernstige redenen van openbare orde*" die volgens hem rechtvaardigen dat een einde wordt gesteld aan het verblijf van verzoeker. De staatssecretaris maakt aan de hand van zijn vaststellingen hieromtrent aannemelijk dat, wat verzoeker betreft, de vereiste "*zeer ernstige redenen*" aanwezig zijn die de genomen ingrijpende maatregel op zich kunnen rechtvaardigen. In de verdere bespreking wordt nagegaan of de afweging die vervolgens werd gemaakt in het licht van het privé- en gezinsleven van verzoeker zorgvuldig en redelijk is, en of verzoekers persoonlijke en gezinsbelangen hierbij op een proportionele wijze zijn afgewogen tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde.

Door louter aan te voeren dat hem geen enkel arrest van het EHRM is gekend waarin in gelijkaardige omstandigheden werd geoordeeld dat de openbare orde primeert op het privé- en gezinsleven, toont verzoeker niet aan dat in casu de vereiste "*zeer ernstige redenen*" niet voorhanden zouden zijn of de staatssecretaris geen zorgvuldige en proportionele belangenafweging heeft gemaakt.

3.6.5.6. Onderzoek in het licht van verzoekers gezinsleven

- Criterium (4): de nationaliteit van alle betrokkenen

Het is niet betwist dat verzoekers partner en hun kinderen Belg zijn, dit sinds de geboorte. Dit wordt ook duidelijk zo vermeld in de bestreden beslissing en hiermee werd rekening gehouden. Daarnaast wordt – wat de kinderen betreft, die zijn erkend door verzoeker – gewezen op artikel 6 van de Marokkaanse nationaliteitswet, dat bepaalt een kind van een Marokkaanse vader eveneens deze nationaliteit heeft.

- Criterium (5): de gezinssituatie, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven

Het is niet betwist dat verzoeker sinds 1990 samen is met zijn partner en uit deze feitelijke relatie twee kinderen zijn geboren. Het is evenmin betwist dat er sprake is van een voldoende hecht gezinsleven en verzoekers gezinsleden hem regelmatig bezoeken in de gevangenis. Opnieuw kunnen al deze gegevens in de bestreden beslissing worden gelezen en dient te worden aangenomen dat deze gegevens in rekening zijn gebracht.

- Criterium (6): de vraag of de partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband

Verzoeker stelt dat hij in het jaar 1990, toen de relatie met zijn partner een aanvang nam, nog geen misdrijf had gepleegd en zijn partner hiervan dus ook niet op de hoogte kon zijn. De voorliggende gegevens wijzen er evenwel op dat verzoeker zijn eerste feiten reeds pleegde in de loop van het jaar 1990. Ondanks dit gegeven en de eerste veroordelingen in 1992 en 1993 voor meerdere feiten, groeide de prille relatie uit tot een gezinsleven. In deze omstandigheden moet worden aangenomen dat de partner, in de periode waarin het gezinsleven vorm kreeg, niet volledig onwetend kon zijn geweest van het gegeven dat verzoeker strafbare feiten pleegde.

- Criterium (7): de vraag of er kinderen zijn geboren uit de relatie en, als dit het geval is, hun leeftijd

Het is niet betwist dat uit de relatie van verzoeker en zijn partner twee kinderen zijn geboren, op 13 oktober 2006 en op 28 augustus 2012. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing waren deze kinderen 11 en 5 jaar oud. Met dit alles is rekening gehouden in de bestreden beslissing.

- Criterium (8): de ernst van de moeilijkheden die de partner zal ondervinden indien zij verzoeker zou volgen naar het land waarheen deze laatste kan worden uitgewezen

In het kader van het hoorrecht stelde verzoeker dat zijn partner een autochtone Vlaamse is, die Marokko niet kent, laat staan de taal. Hij wees erop dat zij op 18 juni 2015 werd ontslagen en sinds kort een werkloosheidsuitkering geniet. Deze verklaringen zijn opgenomen in de bestreden beslissing.

Verweerder beoordeelt dit in de bestreden beslissing als volgt. Hij benadrukt allereerst dat ook de partner op 23 september 2015 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf, omwille van zaken te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen en bedoelde zaken te hebben verheeld of verhuld, ofschoon zij de oorsprong ervan kende of moest kennen. Meer concreet kreeg zij een gevangenisstraf van acht maanden met uitstel van drie jaar. Verweerder wijst concreet op de volgende passage in het arrest: *“De bezorgdheid van [de partner] om haar job en haar kinderen heeft haar destijds niet belet om de feiten te plegen en dit over een tijdspanne van meerdere jaren. De kinderen zijn er zelfs pas gekomen na het eerste witwas misdrijf waaraan zij deelnam. Zij wist waaraan zij begon door met [verzoeker] een gezin te stichten en hem te helpen met bepaalde witwasverrichtingen en dient derhalve de gevolgen van haar handelen te dragen. Uit haar plannen met het pand te Ranst, wetende dat de kluis van haar moeder cash geld bevatte, blijkt dat zij mee wenste te genieten van de illegale vermogensvoordelen om haar droom waar te maken. Daar waar zij niet in extreme luxe omstandigheden leefde, kan niet ontkend worden dat het niet moeten gaan werken van beide ouders van een gezin met twee kinderen dat kan leven in een nieuwe chalet waarvan men eigenaar is, een eigen paard bezit, auto's ter beschikking heeft, juwelen kan aankopen en een grote som cash geld liggen heeft, om nog te zwijgen over de panden die men verhuurt, eveneens een luxe inhoudt die men met legale middelen niet kan bekomen.”* In het licht van deze eerdere beoordeling stelt verweerder vast dat de partner op de hoogte was van de misdrijven van verzoeker en er zelf aan deelnam, waardoor zij had moeten beseffen dat dit mogelijkerwijze gevolgen kon hebben op hun verblijf en toekomstige gezinssituatie. Verweerder is verder van oordeel dat uit het administratief dossier geen precieze, onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van het gezinsleven in Marokko of

elders verhinderen en dat de eenheid van het gezin ook behouden kan blijven op een plaats buiten België. De partner kan er, zo stelt verweerder, ook steeds voor kiezen om met haar kinderen in België te blijven en de gezinsband met verzoeker te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar verzoeker verblijft.

Verzoeker is van mening dat ten onrechte wordt geoordeeld dat zijn partner, waar zij deelnam aan de witwaspraktijken, er zich van bewust diende te zijn dat dit gevolgen kon hebben voor zijn verblijf, en bijgevolg het gezinsleven in België. Hij wijst er in dit verband op dat de wetgeving tot korte tijd geleden niet voorzag dat in zijn situatie een einde kon worden gesteld aan het verblijf, waar hij voor zijn twaalf jaar naar België is gekomen. Dit betoog kan evenwel niet zonder meer worden aangenomen. Verzoeker en zijn partner moeten er zich immers van bewust zijn geweest dat de vroegere wetgeving waar zij thans naar verwijzen geen vast gegeven was dat niet aan verandering onderhevig kon zijn. De specifieke wetsbepaling waaraan zij refereren werd zo bijvoorbeeld ook maar ingevoerd op 26 mei 2005. Verzoeker en zijn partner kunnen dus niet zonder meer voorhouden dat zij er beiden gerust op mochten zijn dat de gepleegde strafrechtelijke feiten in geen geval gevolgen konden inhouden voor verzoekers verblijfsrechtelijke situatie als vreemdeling in België en dus voor hun gezinsleven in dit land.

Verzoeker betoogt vervolgens dat zijn partner in de onmogelijkheid is om hem te volgen naar Marokko, om daar het gezinsleven verder te zetten. Hij stelt dat zijn partner enkel nog maar in Marokko heeft verbleven tijdens vakanties en zij daar, buiten hem, niemand kent. Zij kent ook geen Arabisch of Berbers. Zij heeft steeds in een klein dorp in de Kempen gewoond, bovendien naast haar ouders, en het zou voor haar als 43-jarige vrouw volstrekt onmogelijk zijn om te aarden in Marokko. Zij heeft vele jaren gewerkt voor de Provincie Antwerpen, maar moest daar ontslag nemen. Zij heeft verder thans opleidingen kapster en damessnitten gevolgd, opleidingen die voor niets zijn geweest indien zij verzoeker dient te volgen naar Marokko. Zij mag dan haar droom om een eigen kapsalon open te doen, opbergen. Het is, zo stelt verzoeker, voor zijn partner ondenkbaar om in Marokko te gaan wonen. Verzoeker betoogt dat verweerder heeft nagelaten om na te gaan of er concrete redenen zijn die het de partner moeilijk of onmogelijk maken in Marokko te gaan leven, en deze zo te kort is gekomen aan zijn onderzoeksplicht.

Op basis van de motivering in de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk is nagegaan of er sprake is van '*precieze onoverkomelijke hinderpalen*' voor het verderzetten van het gezinsleven in Marokko. Er dient te worden aangenomen dat verweerder op basis van de – in het kader van het hoorrecht ingeroepen – gegevens dat de partner "*een autochtone Vlaamse is*" en zij Marokko niet kent, noch de talen die daar worden gesproken, nog geen concrete, onoverkomelijke hinderpalen aanvaardt.

De Raad ontkent niet dat het voor de partner die is geboren en getogen in België, in geen geval gemakkelijk zal zijn om zich aan te passen aan het leven in Marokko, maar dit betekent nog niet dat dit alle aspecten in acht genomen voor haar niet redelijkerwijze mogelijk zou zijn. Het enkele gegeven dat de partner zelf het niet denkbaar acht dat zij verzoeker zou volgen naar Marokko, volstaat hierbij niet om aannemelijk te maken dat in dit verband ernstige en onoverkomelijke hinderpalen spelen. Haar leeftijd van 43 jaar wijst op zich ook nog niet op dergelijke hinderpalen. Verzoeker wijst er verder zelf op dat zijn partner reeds enkele keren in Marokko is geweest, om samen met hem daar de vakantie door te brengen. Het is ook algemeen geweten dat het Frans, en in bepaalde mate ook het Spaans, nog een plaats heeft behouden in het openbare leven in Marokko, zeker in de steden. In deze omstandigheden blijkt niet dat de partner – indien zij verzoeker volgt naar Marokko – in een omgeving zal terechtkomen waarin zij geen mogelijkheden zal hebben om te communiceren met haar omgeving of zij volstrekt verhinderd zal zijn om daar sociale banden op te bouwen. Er blijkt niet dat zij, voor zover dit nodig is, op korte tijd haar kennis van de Franse taal niet kan bijschaven, of zelfs de Spaanse taal kan leren. Haar leeftijd van 43 jaar verhindert haar ook niet om nog het Arabisch of het Berbers aan te leren. Nu verder blijkt dat de partner reeds enige tijd niet langer actief is op de arbeidsmarkt in België, ziet de Raad ook op dit vlak geen hinderpalen die verhinderen dat zij verzoeker volgt naar Marokko. De partner zal bovendien, gelet op haar Belgische nationaliteit, steeds de mogelijkheid hebben om naar België te reizen om, bijvoorbeeld, haar ouders, familieleden, vrienden en/of kennissen te bezoeken. Er blijkt ook niet dat deze laatsten zijn verhinderd om haar op regelmatige tijdstippen te bezoeken in Marokko, of via de moderne communicatiemiddelen contacten te onderhouden. Verweerder kon in dit verband ook in redelijkheid wijzen op de actieve betrokkenheid van de partner bij de witwaspraktijken van verzoeker en het gegeven dat zij had moeten beseffen dat dit gevolgen kon hebben voor haar gezinsleven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld bij zijn

beoordeling dat geen precieze, onoverkomelijke hinderpalen voorliggen in hoofde van de partner om verzoeker te volgen naar Marokko.

Uit de voorliggende stukken blijkt verder niet dat verzoeker in het kader van het hoorrecht voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing reeds wees op de opleidingen kapster en damessnitten die zijn partner volgde, of haar droom om een eigen kapsalon te openen. Deze gegevens, en de stukken die hieromtrent worden voorgelegd, worden pas voor het eerst naar voor gebracht in de procedure voor de Raad. Er kan nochtans worden aangenomen dat verzoeker hierop reeds had kunnen wijzen in het kader van het hoorrecht. Er blijkt niet dat hij werd verhinderd om hieromtrent verklaringen af te leggen of stukken voor te leggen. De vaststelling dringt zich op dat, nu hieromtrent geen gegevens of stukken voorlagen bij het bestuur, verweerder hiermee geen rekening kon houden bij het nemen van zijn beslissing. De Raad merkt ten overvloede nog op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn partner met haar in België gevolgde opleidingen als kapster dan niet in Marokko werkzaam kan zijn.

Verzoeker stelt nog dat het plegen van een misdrijf door een Belg niet tot gevolg kan hebben dat deze het land moet verlaten, omdat dit in strijd zou zijn met artikel 3 van het Vierde Protocol bij het EVRM. De bestreden beslissing houdt evenwel geen uitzetting in van de Belgische partner van verzoeker. De bestreden beslissing stelt zeer duidelijk dat de partner er steeds ook voor kan kiezen om, samen met haar kinderen, in België te blijven. In deze situatie kunnen de gezinsbanden, zo stelt verweerder, worden onderhouden door contacten via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en door periodieke reizen naar Marokko.

In de voorliggende omstandigheden blijkt niet dat verweerder bij zijn beoordeling in verband met verzoekers partner onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld, of de op het spel staande belangen niet op een proportionele wijze heeft afgewogen.

- Criterium (9): het hoger belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zullen ondervinden in het land van herkomst van verzoeker

In het kader van het hoorrecht wees verzoeker erop dat zijn kinderen in België naar school gaan en zij in Marokko niet naar school kunnen gaan.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat bij de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoeker en zijn partner twee minderjarige kinderen van 6 en 11 jaar oud hebben. Verweerder oordeelt als volgt:

“De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. Uw kinderen zijn nog zeer jong en uw dochter, [R.S.], geboren op 28.08.2012 is nog niet schoolplichtig, er kan dan ook verondersteld worden dat zij zich makkelijk zou kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Marokko te vinden zou zijn. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10 Jeuneusse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013. Aangezien mevrouw [D.L.] en uw 2 kinderen van Belgische nationaliteit zijn, kunnen zij er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contract met u te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van uw gezinsleven. Het feit dat u minderjarige kinderen en een echtgenote had in België, heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te blijven plegen. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen en uw echtgenote, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.”

Verzoeker houdt onterecht voor dat in de bestreden beslissing geen enkele argumentatie is opgenomen wat het oudste kind betreft, dat al vijf jaar school- of leerplichtig is in België. Ook wat dit kind betreft, wordt erop gewezen dat het nog zeer jong is, waardoor verweerder aanneemt dat dit kind zich, net als haar jongere zus, gemakkelijk zal kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Voor de beide kinderen wees verweerder er verder op dat uit niets blijkt dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen of een gespecialiseerde infrastructuur die niet te vinden is in Marokko. Verweerder aanvaardde dus niet dat de kinderen in Marokko niet naar school zullen kunnen gaan, zoals dit door verzoeker tijdens het horen werd voorgehouden. Er blijkt dan ook evenmin dat het hoger belang van de kinderen op geen enkele wijze in rekening is gebracht of dat verweerder, naast de gezinseenheid, niet ook oog heeft gehad voor het welzijn van de kinderen. Verweerder is, rekening houdende met verzoekers verklaringen in het kader van het hoorrecht, nagegaan of er concrete en onoverkomelijke hinderpalen voorliggen dat de kinderen niet samen met verzoeker en hun moeder hun leven kunnen verder zetten in Marokko, en oordeelde dat dergelijke hinderpalen niet blijken. Hierbij nam hij de nog jonge leeftijd van de kinderen als uitgangspunt, wat volgens hem maakt dat deze kinderen zich nog gemakkelijk aan een nieuwe situatie, en dus ook aan onderwijs in een andere taal dan het Nederlands, kunnen aanpassen. Verweerder wijst er hierbij ook op dat het hoger belang en welzijn van de kinderen weliswaar een primordiaal karakter heeft maar geen absoluut karakter, en dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, het belang van de kinderen een bijzondere plaats inneemt maar dit het niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met andere belangen, in casu de ernstige redenen van openbare orde die spelen in hoofde van verzoeker.

Verzoeker stelt thans dat zijn kinderen onmogelijk zullen kunnen aarden in Marokko, nu zij enkel Nederlands kennen en zij enkel deze taal gebruiken met hun beide ouders. Hij stelt dat de kinderen in België al hun sociale en culturele banden hebben en zij nooit in Marokko zijn geweest. Volgens hem zal zeker het oudste kind, 11 jaar oud ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, zich onmogelijk kunnen aanpassen in Marokko; het kan niet eens de landstaal – het Arabisch – lezen. Hij stelt nog dat het gestelde in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur, die niet te vinden is in Marokko, niet ter zake doet, nu de kinderen in België gewoon onderwijs volgen in het Nederlands. Hij stelt dat niet blijkt dat de kinderen in Marokko onderwijs in het Nederlands zullen kunnen volgen.

De vaststelling dringt zich allereerst op dat niet blijkt dat verzoeker in het kader van zijn hoorrecht specifiek wees op het gegeven dat zijn kinderen niet zouden kunnen aarden in Marokko of nog dat zij enkel zijn opgevoed in het Nederland en dus ook enkel een kennis van deze taal hebben. Hij beperkte er zich toe te stellen dat zijn kinderen in Marokko niet naar school kunnen gaan, zonder evenwel te preciseren waarom dit dan niet mogelijk is.

Zelfs voor zover moet worden aangenomen dat de kinderen (hoofdzakelijk) zijn opgegroeid in het Nederlands, wat plausibel is in de voorliggende omstandigheden, wijst de staatssecretaris er terecht op dat de kinderen nog zeer jong zijn. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing ging het oudste kind nog naar de basisschool en het jongste kind was, zoals verweerder stelt in de bestreden beslissing, nog niet leerplichtig. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat deze kinderen bijgevolg een leeftijd hebben die maakt dat zij zich nog kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving (cf. EHRM 10 januari 2017, nr. 55470/10, *Salija/Zwitserland*, § 50). Er wordt niet ontkend dat dit voor deze kinderen niet steeds gemakkelijk zal zijn. Verzoeker toont evenwel niet concreet aan dat de staatssecretaris er in casu niet mocht van uitgaan dat de kinderen nog over een voldoende aanpassingsvermogen beschikken om zich zonder al te grote problemen in Marokko te vestigen. Er kan bovendien ook worden aangenomen dat verzoeker, ook al is hij op jonge leeftijd naar België is gekomen, nog banden met Marokko heeft behouden (zie verdere bespreking wat betreft het privéleven), hetgeen het ook makkelijker maakt voor de kinderen om daar te aarden (cf. EHRM 10 januari 2017, nr. 55470/10, *Salija/Zwitserland*, § 50). Er blijkt ook niet dat de kinderen gelet op hun nog jonge leeftijd – en dit op relatief korte periode – geen andere taal of talen kunnen aanleren. Verzoeker brengt onvoldoende concrete argumenten naar voor om de voorgehouden “onmogelijkheid” voor de kinderen om te aarden in Marokko te ondersteunen. Hij toont ook niet concreet aan dat onderwijs in Marokko niet beschikbaar of toegankelijk is en de kinderen niet op korte termijn aansluiting kunnen vinden in het onderwijs in Marokko. In het kader van het recht op eerbiediging van het gezinsleven is het geenszins vereist dat de kinderen in het land waarnaar hun ouder kan worden verwijderd, scholing moeten kunnen genieten in dezelfde taal als dat de scholing in België plaatsvindt.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de staatssecretaris wel degelijk oog heeft gehad voor het belang en het welzijn van de betrokken kinderen indien het gezin er voor kiest om samen te verhuizen naar Marokko, waardoor de eenheid van het gezin gewaarborgd blijft. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de staatssecretaris het belang en welzijn van zijn kinderen in deze onzorgvuldigheid heeft beoordeeld of dat bepaalde feiten en omstandigheden werden miskend. Evenmin wordt aangetoond dat, niettegenstaande de praktische moeilijkheden die kunnen bestaan, het kennelijk onredelijk of bijzonder moeilijk zou zijn voor de kinderen om naar Marokko te verhuizen.

Daarnaast wees verweerder er ook op dat de partner en de kinderen er, gelet op hun Belgische nationaliteit, ook steeds voor kunnen kiezen om in België verblijven, en de gezinsbanden met verzoeker te onderhouden door regelmatige bezoeken en tussentijds via de moderne communicatiemiddelen. Het kan niet worden ontkend dat dit een voortdurend fysiek contact tussen een ouder en zijn minderjarige kinderen niet helemaal kan vervangen, maar verzoeker weerlegt hiermee niet dat de bestaande gezinsbanden op deze wijze wel degelijk kunnen worden onderhouden. Er werd ook reeds op gewezen dat de moeder voor de kinderen de primaire zorgfiguur is, in de zin dat zij de kinderen altijd bij zich heeft gehad, ook tijdens de perioden dat verzoeker in het buitenland of in de gevangenis verbleef. De kinderen zijn het in zekere zin gewoon dat hun vader niet steeds aanwezig is in het gezin.

Hoewel het niet is betwist dat verzoeker concrete banden heeft met zijn kinderen, en deze hem samen met de moeder bezoeken in de gevangenis, waardoor het niet kan worden ontkend dat de bestreden beslissing een impact heeft op de kinderen, blijkt terzelfdertijd op basis van de voorliggende gegevens niet dat verzoeker in het verleden dan wel actueel een specifieke rol speelt bij de opvoeding van en de zorg voor de kinderen die maakt dat zijn continue aanwezigheid in het gezin voor de opvoeding en het welzijn van de kinderen is vereist. Dit wordt alleszins niet aangevoerd. Er werd ook reeds op gewezen dat niet blijkt dat verzoeker aanwezig was bij de geboorte van zijn jongste kind op 28 augustus 2012 en dat hij pas eind 2014 overging tot de erkenning van dit kind. Midden 2015 werd verzoeker door Spanje uit- dan wel overgeleverd aan België. Deze gegevens wijzen erop dat verzoeker in die periode niet steeds aanwezig was in België, bij zijn gezin. Sinds zijn uit- of overlevering door Spanje zit hij in België zijn gevangenisstraffen uit. Er blijkt niet dat verzoekers afwezigheden uit het gezin in de voorbije jaren ertoe hebben geleid dat de kinderen bijzondere problemen van psychologische of andere aard kennen. Verzoeker maakt ook niet concreet aannemelijk dat dit alsnog het geval zou zijn indien het gezinsleven van de kinderen met hun vader via de moderne communicatiemiddelen en bezoeken tijdens de schoolvakanties moet plaatsvinden. Er blijkt ook niet dat er obstakels zijn om zeer regelmatig via de moderne communicatiemiddelen nauwe contacten te onderhouden, en evenmin voor de kinderen om de vakantieperiodes dan bij hun vader in Marokko door te brengen. Verzoeker blijft in gebreke om aannemelijk te maken dat de gezinsbanden zoals deze actueel bestaan op deze wijze niet kunnen worden onderhouden en verdergezet, en evenmin brengt hij concrete argumenten naar voor die erop wijzen dat in deze situatie de hogere belangen van de kinderen in die mate negatief worden benadeeld als gevolg van het gegeven dat verzoeker niet langer in België verblijf kan houden dat deze kunnen opwegen tegen de ernstige redenen van openbare orde die spelen in hoofde van verzoeker (zie bijvoorbeeld ook EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, *Assem Hassan Ali/Denemarken*).

De bestreden beslissing verhindert verzoeker ook niet om, in geval van prangende omstandigheden die verband houden met zijn gezinsleven, te verzoeken om desnoods tijdelijk opnieuw te worden toegelaten tot een verblijf in België.

In de gegeven omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat het hoger belang van zijn kinderen onvoldoende in rekening werd gebracht en hieromtrent, alle omstandigheden in acht genomen, geen redelijke en evenwichtige afweging werd plaatsgevonden.

3.6.5.7. Onderzoek in het licht van verzoekers privéleven

- Criterium (10): de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van verzoeker met het gastland en met zijn land van herkomst

In het kader van het hoorrecht wees verzoeker erop dat hij in België school heeft gelopen en hier jarenlang heeft gewerkt. Hij stelde nog dat al zijn familieleden in België verblijven, waaronder zijn ouders, broers en zussen die – buiten een van zijn broers – allen de Belgische nationaliteit hebben. Hij stelde Berbers te spreken, maar het niet te kunnen schrijven, en geen Arabisch te kunnen spreken of

schrijven. Hij gaf aan Marokko enkel als vakantieland te kennen. Hij gaf aan bij zijn vrijlating snel aan de slag te kunnen als automechanici. Deze verklaringen zijn opgenomen in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt op dit punt de volgende beoordeling gemaakt:

“Uw vader, moeder en 4 zussen, die allen van Belgische nationaliteit zijn, bezoeken u regelmatig in de gevangenis evenals uw broer die gevestigd is. Het staat niet vast dat er tussen u en voormelde familieleden andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, rechtvaardigen. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privé- en familielevens. De contacten met familie en vrienden en in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko of elders.

U bent op 15.03.1981, op 8-iarige leeftijd, in België aangekomen. Inmiddels bent u 45 jaar oud. U genoot hier een schoolopleiding en hebt hier gewerkt. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen legen het ernstige en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst.

Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Marokko. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Het gegeven dat u naar Marokko op vakantie gaat en dat u Marokko gebruikt om uw illegaal verkregen vermogensvoordelen te verhelen of te verhullen, wijst er op dat u ook met dit land sterke banden hebt en er familie dan wel vrienden hebt bij wie u terecht zou kunnen indien u naar Marokko terug zou gaan.

Uit het arrest van 23.09.2015 blijkt dat de Marokkaanse rekening op naam van uw vader, doch met volmacht voor u, duidelijk een rekening is van u. Nadat u werd aangehouden ging uw vader naar Marokko, waar hij de volmacht voor u stopzette, en 500.000 Dirham van de rekening haalde. Er werden ook cash gelden van deze rekening afgehaald in de periodes dat u met [D.L.] in Marokko was. De cash stortingen in maart 2009 op deze rekening, betreffen illegale vermogensvoordelen waarvan men, door storting op een rekening op naam van uw vader, probeerde om de herkomst en de vindplaats te verhelen. De officiële inkomstsituatie van u en mevrouw [D.] in die periode liet niet toe dergelijke cash bedragen legaal in bezit te hebben. Bovendien bleken jullie in die periode over grote cash bedragen te beschikken die bewaard werden door de moeder van Mevrouw [D.] en die onmogelijk een illegale herkomst konden hebben.

Het gedrag dat u reeds zeer vele jaren vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Uw parcours in België is een aaneenschakeling van misdrijven, veroordelingen en detenties. Uw strafregister begint rond uw leeftijd van 20 jaar. In totaal gaat het om 13 veroordelingen, waaronder 8 voor opzettelijke slagen en verwondingen en de overige voor- diefstal en heling; poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; verboden wapendracht; doodslag en witwassen. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden die u tijdens uw werk in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in uw thuisland van pas kunnen komen.”

Verzoeker betoogt dat een “fair balance” zowel voor het gezins- als voor het privéleven moet worden doorgevoerd en dat “waar verwerende partij dit, weliswaar op een onbehoorlijke wijze, maakt m.b.t. het gezinsleven, [...] zij dit in het geheel niet [doet] m.b.t. het privéleven”.

De hierboven weergegeven motivering van de bestreden beslissing toont evenwel aan dat wel degelijk ook een belangenafweging werd doorgevoerd in het licht van verzoekers privéleven. Zo blijkt uit de motivering dat de band tussen verzoeker enerzijds en zijn ouders, zussen en broer(s) anderzijds niet wordt aanvaard als gezinsleven wegens het ontbreken van een bijzondere afhankelijkheidsband, maar

wel als privéleven. Verweerder aanvaardt ook dat verzoeker, gelet op zijn langdurige verblijf, een sociaal netwerk of vriendenkring heeft in België die deel uitmaakt van zijn privéleven. Verweerder oordeelt dat de contacten met familie en vrienden in België niet worden verbroken, maar op regelmatige basis kunnen worden onderhouden op andere manieren, zoals door de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken van de familieleden en vrienden aan verzoeker in zijn herkomstland. Verweerder stelt ook dat de familieleden verzoeker vanuit België kunnen ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko. Verder houdt verweerder er rekening mee dat verzoeker in België een schoolopleiding heeft genoten en hier heeft gewerkt, maar is hij van mening dat niet blijkt dat de met dit land opgebouwde banden “*van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar*” dat verzoeker vormt voor de openbare orde. Hij stelt dat het “*herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België [expliciet] getuigt [...] van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving*” en dat de vaardigheden die verzoeker in België heeft geleerd hem ook in Marokko van pas kunnen komen. Hij aanvaardt verder niet dat verzoeker met Marokko geen andere band meer heeft dan zijn nationaliteit. Hierbij merkt hij op dat verzoeker op vakantie gaat naar Marokko en dit land ook gebruikt om zijn illegaal verkregen vermogensvoordelen te verhelen of verhullen. Hij oordeelt dat in deze situatie kan worden aangenomen dat verzoeker ook nog sterke banden heeft met Marokko.

Verzoeker stelt dat de sociale contacten die hij in België heeft niet zijn onderzocht, laat staan beoordeeld. Dit standpunt kan niet worden bijgetreden. Zo stelt verweerder in de bestreden beslissing vast dat verzoekers ouders en zussen, die allen de Belgische nationaliteit hebben, alsook zijn gevestigde broer, hem regelmatig komen bezoeken in de gevangenis, waardoor deze familiebanden deel uitmaken van verzoekers privéleven in België. Verder aanvaardt verweerder, rekening houdend met het langdurige verblijf van verzoeker in België en dit sinds jonge leeftijd, dat verzoeker een vriendenkring en sociaal netwerk heeft in dit land dat als privéleven wordt aanvaard. Hij oordeelt dat de sociale contacten die verzoeker in België heeft met zijn familie en vrienden niet worden verbroken, maar op regelmatige basis kunnen worden onderhouden op andere manieren. Hiermee heeft verweerder de sociale banden zoals verzoeker deze zelf voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing naar voor bracht in het kader van het hoorrecht, met name deze met zijn ouders, zussen en broer(s), ook in rekening gebracht en beoordeeld. Verzoeker toont niet aan dat hij in het kader van het hoorrecht specifieke sociale banden met België heeft ingeroepen die ten onrechte niet in rekening zijn gebracht. Nu hij zelf de mogelijkheid had om op dit punt alle nuttige elementen naar voor te brengen die van belang konden zijn voor de beoordeling en het ook in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om te beoordelen welke sociale banden in België zich volgens hem dan verzetten tegen de genomen maatregel, blijkt ook niet dat verweerder in dit verband uit eigen beweging nog een verder onderzoek had moeten voeren. Verzoeker wees in het kader van het hoorrecht niet specifiek op zijn banden met zijn schoonouders. Er kan ook worden aangenomen dat deze banden kunnen vallen onder de beoordeling die is gemaakt omtrent de aanwezigheid van familie en vrienden in het algemeen in België. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat het gevoerde onderzoek op dit punt niet kon volstaan. Hij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat de hieromtrent gemaakte beoordeling onzorgvuldig is of hierbij geen redelijke en proportionele belangenafweging werd doorgevoerd.

Verzoeker stelt nog dat de banden die hij met België heeft opgebouwd niet van een “*uitzonderlijke aard*” hoeven te zijn en verweerder de bewijslast omkeert door te vereisen dat hij dit bewijs levert. Hij stelt dat het integendeel aan verweerder toekomt om in zijn situatie aan te tonen dat er sprake is van uitzonderlijke redenen om een einde te stellen aan zijn verblijf.

In casu dient te worden aangenomen dat verweerder wel degelijk uitzonderlijke redenen naar voor brengt om te rechtvaardigen dat een einde wordt gesteld aan het verblijf van verzoeker, dit gelet op de zeer uitvoerige motivering in verband met het actueel en ernstig gevaar dat verzoeker gelet op zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. Verweerder gaat vervolgens in zijn beslissing na of er gelet op verzoekers gezins- en privéleven elementen spelen die kunnen opwegen tegen de vastgestelde “*ernstige redenen van openbare orde*”. Gelet op de voorziene motivering is verzoeker niet ernstig waar hij zonder meer voorhoudt dat verweerder geen concrete elementen aanhaalt die kunnen maken dat de belangen van de overheid primeren.

Voor de duidelijkheid wordt ook opgemerkt dat verweerder, in de bekritiseerde passage in de bestreden beslissing, niet beoogt te betwisten dat verzoeker in België een beschermenswaardig privéleven heeft. Dit wordt net uitdrukkelijk erkend. Verweerder geeft met de bekritiseerde passage wel aan van mening te zijn dat verzoekers banden met België volgens hem onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen

opwegen tegen de vastgestelde “*ernstige redenen van openbare orde*”. Verzoeker lijkt er verder ook aan voorbij te gaan dat de bekritiseerde passage niet zozeer betrekking heeft op zijn gezinsleven. Hieromtrent werd een afzonderlijke belangenafweging gemaakt.

Verzoeker heeft zich doorheen het grootste gedeelte van zijn volwassen leven, en dit reeds vanaf het moment dat hij nog maar pas meerderjarig was, veelvuldig schuldig gemaakt aan ernstige misdrijven. Deze strekken zich uit over een periode van meer dan twintig jaar, en zonder dat verzoeker lessen trok uit eerdere veroordelingen. In het bijzonder de feiten die hebben geleid tot de veroordelingen van 20 juni 2011 en 23 september 2015, dragen een verontrustende en bijzondere ernst in zich. Verzoeker opteerde er onder meer voor om, op een ogenblik dat hij vooral werkloosheidsuitkeringen genoot, via illegale vermogensvoordelen die werden witgewassen, eerder dan via legale arbeid, zich een welbepaalde levensstandaard aan te meten. Dit alles toont afdoende aan dat verzoeker doorheen zijn (volwassen) leven in België bleef kiezen voor het criminele pad en er sprake is van een gebrek aan wil om zich te conformeren aan de Belgische wet (zie ook EHRM 23 oktober 2018, *Levakovic/Denemarken*, § 44). Verweerder kon in redelijkheid oordelen dat het herhaaldelijk niet respecteren van de (straf)wet in België getuigt van een gebrekkige integratie in de Belgische samenleving.

De Raad merkt hierbij nog op dat het gegeven dat verweerder éénmalig in zijn beslissing de term “*doodslag*” heeft gebruikt, terwijl dit niet de juiste juridische termijn is voor de feiten waarvoor hij op 20 juni 2011 werd veroordeeld, geen afbreuk vermag te doen aan de beoordeling omtrent de vastgestelde “*ernstige redenen van openbare orde*” of de gedane belangenafweging. Elders wordt wel de correcte terminologie gebruikt en uitdrukkelijk vermeld dat verzoeker niet de intentie had om te doden. Uit een gehele lezing van de bestreden beslissing, waarin ook een belangrijke passage in het arrest is opgenomen die duidelijk maakt wat de concrete toedracht was, is het voldoende duidelijk dat verweerder de juiste feitelijke toedracht voor ogen had en in rekening bracht.

In de voorliggende omstandigheden waarin de staatssecretaris gelet op verzoekers persoonlijk gedrag een actueel en ernstig gevaar vaststelt voor de openbare orde, acht de Raad het verder niet kennelijk onredelijk om voorop te stellen dat – zoals de staatssecretaris doet – voldoende zwaarwichtige elementen betreffende de banden met België, of het eventuele ontbreken van banden met het land van herkomst, moeten voorliggen opdat deze kunnen opwegen tegen de redenen van openbare orde. Hierbij kon van verzoeker, die op dit punt werd gehoord, wel degelijk ook worden verwacht dat hij hieromtrent concrete gegevens en stukken naar voor zou brengen, mocht hij van oordeel zijn dat zijn banden met België zich verzetten tegen de voorgenomen maatregel. Deze handelwijze van het bestuur houdt geen omkering van de bewijslast in. Het hoorrecht heeft ook net tot doel de betrokkene de mogelijkheid te geven om nog elementen naar voor te brengen die zich kunnen verzetten tegen een voorgenomen maatregel die is ingegeven door redenen van openbare orde. Er kan worden aangenomen dat verweerder de voorhanden zijnde elementen betreffende verzoekers privéleven en zijn banden met België in rekening heeft gebracht en heeft afgewogen tegen de vastgestelde “*ernstige redenen van openbare orde*”, zoals dit hem toekwam. Een onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid in de beoordeling wordt niet concreet aangetoond.

Er werd verder reeds ingegaan op de beoordeling in de bestreden beslissing over de aanwezigheid van verzoekers familieleden en vrienden in België.

In de bestreden beslissing wordt het daarnaast niet betwist dat verzoekers schoolloopbaan zich in België situeerde en hij hier in het verleden ook heeft gewerkt. Het administratief dossier bevat een uittreksel uit de Dolsis-databank met de werkgevers waarvoor verzoeker stond aangemeld. Hieruit blijkt dat verzoeker van 15 april 1998 tot 26 april 2000 door de werkgever De Medts NV was aangemeld en hij van 5 juni 2003 tot 20 oktober 2003 was aangemeld door Jemo BVBA. Verzoeker zelf verklaarde in het kader van het hoorrecht dat hij na zijn opleiding 2 à 3 jaar werkzaam was als steenkapper / beeldhouwer bij Vlaeminks in Deurne, en nadien nog ongeveer 2 jaar als beeldhouwer in Kapellen. Nadien stelde hij te zijn gestart bij De Medts. Hij stelde dat hij om medische redenen niet langer werkzaam kon zijn als beeldhouwer / steenkapper. Hij verklaarde daarna nog werkzaam te zijn geweest als zelfstandige, met name baatte hij een hammam uit.

In het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 23 september 2015 werd vastgesteld dat de zaakvoerster van de BVBA Jemo verklaarde dat verzoeker nooit bij hen heeft gewerkt (p. 82). Verzoeker zelf maakte tijdens zijn gehoor ook geen melding van deze tewerkstelling. Het hof stelde daarnaast vast dat verzoeker in de onderzochte periode tussen 2002 en 2011 hoofdzakelijk werkloosheidsuitkeringen

genoot. Verzoekers laatste officiële tewerkstelling als werknemer dateert volgens de voorliggende stukken dus van het jaar 2000. De Raad is verder van mening dat verzoekers voorgehouden zelfstandige activiteit niet in zijn voordeel kan spelen, waar enerzijds hiervan geen stavingstukken voorliggen en anderzijds deze zich net situeert in de periode waarin verzoeker hoofdzakelijk werkloosheidsuitkeringen genoot en hij talrijke feiten van witwassen pleegde. Toen verzoeker initieel op 27 april 2017 werd gehoord inzake zijn beroepstraject in België verwees hij ook niet naar deze activiteit.

Op basis van de voorliggende gegevens dient te worden aangenomen dat verzoeker zes à zeven jaar werkzaam was als beeldhouder / steenkapper, maar dat hij om medische redenen deze economische activiteit niet langer kon uitoefenen. Er dient te worden aangenomen dat hij sindsdien zijn bestaansmiddelen voornamelijk haalt uit werkloosheidsuitkeringen en uit illegale vermogensvoordelen. In deze omstandigheden blijkt niet dat er (nog) sprake is van een integratie op de Belgische arbeidsmarkt die van aard is te kunnen opwegen tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde. Er blijkt ook niet dat verzoeker concrete vooruitzichten heeft op een job van zodra hij vrijkomt uit de gevangenis. Hij brengt geen concrete gegevens en/of stukken naar voor die zijn standpunt kunnen onderbouwen dat hij op korte termijn als automechanicien aan de slag zou kunnen, zodat ook niet kan worden vastgesteld dat hiermee specifiek rekening diende te worden gehouden. Verzoeker toont ook niet aan dat hij een dergelijke economische activiteit dan niet zou kunnen ontplooiën in zijn land van herkomst of nog dat een dergelijke eventuele toekomstige tewerkstelling, terwijl verzoeker al jaren niet meer actief is op de Belgische arbeidsmarkt, van aard is te kunnen opwegen tegen de vastgestelde "*ernstige redenen van openbare orde*".

Verzoeker argumenteert daarnaast dat hij geen banden meer heeft met Marokko. Hij stelt dat Marokko voor hem enkel een vakantieland is. Hij stelt nog dat verweerder niet verduidelijkt welke familiale banden hij dan nog heeft in Marokko. Hij voert aan dat vakantiebezoeken geen culturele banden met Marokko aantonen, net zomin als het gegeven dat hij een deel van zijn illegale vermogensvoordelen in Marokko heeft witgewassen (nog) wijst op banden met dit land. Hij stelt dat deze feiten dateren van jaren geleden. Hij stelt dat er sprake is van "*speculaties en niet-verifieerbare beweringen*".

Verzoeker overtuigt niet dat zijn situatie deze is van een vreemdeling die, buiten zijn nationaliteit, geen banden (meer) heeft met zijn herkomstland. Verzoeker heeft tot zijn acht, bijna negen, jaar in Marokko gewoond, waardoor kan worden aangenomen dat hij in zijn eerste levensjaren een zekere vertrouwdheid heeft gekregen met de taal, cultuur en gebruiken in dit land. Door er in de bestreden beslissing verder op te wijzen dat verzoeker op vakantie gaat naar Marokko en hij dit land ook gebruikte om zijn illegaal verkregen vermogensvoordelen te verhelen of verhullen, kon verweerder in alle redelijkheid oordelen dat verzoeker de banden met zijn herkomstland heeft behouden en niet blijkt dat de nationaliteit de enige band is die verzoeker nog rest met Marokko. Het gegeven dat verzoeker op vakantie gaat naar Marokko, en via dit land ook zijn illegale vermogensvoordelen trachtte te verhelen of verhullen, bevestigt inderdaad dat verzoeker de banden die hij tijdens zijn prille jeugd heeft opgebouwd met zijn herkomstland niet heeft losgelaten en heeft onderhouden. Het is ook niet betwist dat verzoeker nog Berbers kent. Ook al zou hij dit niet kunnen schrijven, kan worden aangenomen dat deze kennis hem voldoende toelaat zijn leven te organiseren in Marokko. Hiervoor kan ook worden verwezen naar het gegeven dat verzoeker Marokko gebruikte om zijn illegaal verkregen vermogensvoordelen te verhelen of verhullen. In het licht van deze vaststellingen kan verzoeker niet overtuigen in zijn betoog dat hij geen banden meer heeft met Marokko.

Verzoeker tracht de motivering in de bestreden beslissing alsnog onderuit te halen door te stellen dat verweerder niet duidt welke familieleden hij dan nog zou hebben in Marokko en door te stellen dat zijn vakantiebezoeken aan dit land en het feit dat hij een deel van zijn illegale vermogensvoordelen in dit land heeft witgewassen nog niet wijzen op (culturele) banden met dit land. In dit verband oordeelt de Raad dat uit het gegeven dat verzoeker zijn eerste acht, bijna negen, levensjaren in Marokko heeft doorgebracht en hij zijn banden met dit land nadien actief heeft onderhouden, door zijn vakanties hier door te brengen en ook met andere bedoelingen naar dit land te reizen, wel degelijk in redelijkheid kan worden afgeleid dat verzoeker nog banden, zoals culturele, met zijn herkomstland heeft behouden. Het gegeven dat de feiten van witwassen intussen dateren van enkele jaren gelden en verzoekers vader zijn bankrekening in Marokko intussen heeft afgesloten, maakt ook nog niet dat hierover ineens anders moet worden geoordeeld, gelet op het lange tijdsverloop waarin de banden met Marokko zich uitstrekken. Er blijkt niet dat verweerder zich op dit punt heeft beperkt tot loutere speculaties of beweringen.

Uit de voorgaande bespreking volgt reeds voldoende dat verweerder in alle redelijkheid kon oordelen dat verzoeker nog voldoende sterke banden heeft met Marokko opdat kan worden aangenomen dat hij in redelijkheid zijn leven kan verderzetten in dit land, ongeacht de vraag of verzoeker al dan niet nog familieleden heeft in Marokko, te meer waar hij het motief niet onderuit haalt dat zijn naaste familieleden in Marokko hem hierbij eventueel kunnen ondersteunen en deze hem ook op regelmatige basis kunnen komen bezoeken. Verzoeker is daarenboven een volwassen persoon die een voldoende zelfstandigheid heeft om zijn leven te kunnen organiseren in een land waarmee hij cultureel en taalkundig nog kan worden geacht voldoende sterke banden te hebben. Verzoeker betwist hierbij ook het motief niet dat de vaardigheden die hij opdeed in België hem ook in zijn herkomstland van pas kunnen komen. Verzoekers betoog kan de beoordeling in de bestreden beslissing dan ook niet onderuithalen.

Verzoeker merkt nog op dat hij in het kader van het hoorrecht heeft gewezen op gezondheidsproblemen, die volgens hem een aspect van het privéleven kunnen uitmaken, en hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker initieel, toen hij op 27 april 2017 in de gevangenis werd gehoord door een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken, op de vraag of hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland, “neen” antwoordde. In de op 5 mei 2017 ingevulde vragenlijst antwoordde verzoeker ineens wel dat hiervan sprake is, en wees hij op “*ernstige angstaanvallen, astma & ademhalingsproblemen alsook vliegangst*”. Op geen enkel ogenblik legde verzoeker evenwel stukken voor die deze ingeroepen gezondheidsproblemen kunnen staven, zoals medische stukken of andere stukken waarin deze gezondheidsproblemen bevestiging kunnen vinden. Er blijkt niet dat verzoeker het op enig ogenblik reeds nodig vond een arts te raadplegen, of dat hij in behandeling is. Ook thans beperkt verzoeker zich in zijn uiteenzetting tot de algemene vermelding dat hij medische problemen zou hebben, zonder hierop nader in te gaan of hiervan een begin van bewijs voor te leggen. In deze omstandigheden toont verzoeker niet aan dat er sprake is van concrete gezondheidsproblemen die zich konden verzetten tegen het nemen van de beslissing zoals deze voorligt en waarmee ten onrechte geen rekening is gehouden.

Verzoeker stelt ten slotte dat hij in België eigenaar is van verschillende onroerende goederen en deze eigendommen deel uitmaken van zijn economische belangen, en bijgevolg van zijn privéleven. Ook hiermee is volgens hem ten onrechte geen rekening gehouden. Verzoeker erkent evenwel zelf dat beslag is gelegd op deze eigendommen. In het licht van dit gegeven en de vaststellingen in het arrest van het hof van beroep van 23 september 2015, onder meer dat verzoeker via de aankoop en het beheer van eigendommen illegale vermogensvoordelen omzette, verhulde dan wel verborg, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich kan beroepen op beschermenswaardige economische belangen in België die in rekening dienden te worden gebracht. Zijn vage verwijzing naar discussies die hij hieromtrent heeft met de FOD Financiën doet hier nog niet anders over denken. Er blijkt niet dat verzoeker actueel nog concrete economische activiteiten heeft in België. Zelfs voor zover verzoeker verder nog onroerende goederen of bepaalde gelden zou hebben in België die niet verbeurd zijn verklaard, blijkt ook geenszins dat dit enkele gegeven dan van aard is te kunnen opwegen tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde. Het betreft louter materiële zaken waarvan de waarde, voor zover deze zaken althans legaal zijn verkregen, eventueel kan worden overgedragen naar Marokko.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder bij zijn afweging van de ernstige redenen van openbare orde enerzijds en verzoekers privéleven en zijn banden met België en Marokko anderzijds onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld, of geen proportionele belangenafweging heeft plaatsgevonden.

3.6.5.8. Het wordt niet betwist dat verzoeker een in België gevestigde vreemdeling is die hier legaal een groot deel van zijn kindertijd en jeugd heeft doorgebracht en die hier een beschermenswaardig gezins- en privéleven heeft opgebouwd, waardoor zeer ernstige redenen moeten voorliggen om de bestreden beslissing te rechtvaardigen. In casu kan worden aanvaard dat dit het geval is, nu de staatssecretaris in alle redelijkheid heeft geoordeeld dat uit verzoekers persoonlijke gedrag blijkt dat hij een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. De uitbouw van het gezinsleven in België heeft verzoeker er ook niet van weerhouden voort te gaan met het plegen van strafrechtelijke feiten. De staatssecretaris heeft, in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, de individuele belangen van verzoeker en zijn gezin verder afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden die de situatie van verzoeker, zijn echtgenote en zijn kinderen kenmerken, in overweging genomen. Hij heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens kenbaar afgewogen tegen

de vaststelling dat er ernstige redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het gedrag van verzoeker, dat een werkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit onderzoek niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft plaatsgevonden of verweerder hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of nog dat er sprake is van een disproportionele belangenafweging.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak, is de Raad er in casu niet van overtuigd dat er, gelet op verzoekers privé- en gezinsleven in België of nog het hoger belang van zijn kinderen, sprake is van elementen die zodanig zwaar wegen dat deze opwegen tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde die maken dat de Belgische samenleving moet worden beschermd tegen verzoekers gedragingen.

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat de staatsecretaris zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.6.6. Artikel 7 van het Handvest bepaalt dat “[e]nieder [...] recht [heeft] op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.” Artikel 7 van het Handvest bevat rechten die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, zodat aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*). Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing in casu strijdt met artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg kan evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest worden aangenomen.

3.6.7. Uit de voorgaande bespreking volgt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening hield met de ernst en de aard van de inbreuken op de openbare orde die verzoeker heeft begaan, met het gevaar dat van hem uitgaat, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, met de banden die hij heeft met België en Marokko, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. Verzoeker houdt onterecht voor dat dit laatste niet het geval was, in de zin dat niet zou zijn nagegaan wat het verbreken van de banden tussen hem en zijn ouders en broers en zussen teweegbrengt. In de bestreden beslissing wordt evenwel op duidelijke wijze geoordeeld dat niet blijkt dat deze beslissing tot gevolg heeft dat deze familiebanden zullen worden verbroken, waar deze banden ook kunnen worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en door bezoeken van deze familieleden aan verzoeker in zijn herkomstland. Er werd ook op gewezen dat er geen bijzondere afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoeker en deze familieleden. Er blijkt niet dat enig concreet element hierbij ten onrechte niet in de motivering is betrokken of buiten beschouwing is gebleven. Evenmin wordt aangetoond dat verweerder bij zijn beoordeling van deze elementen en van verzoekers recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn vaststellingen is gekomen. Een schending van artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet of van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.6.8. Het zevende en achtste middel zijn ongegrond.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS